

NIEUWE AVONTUREN

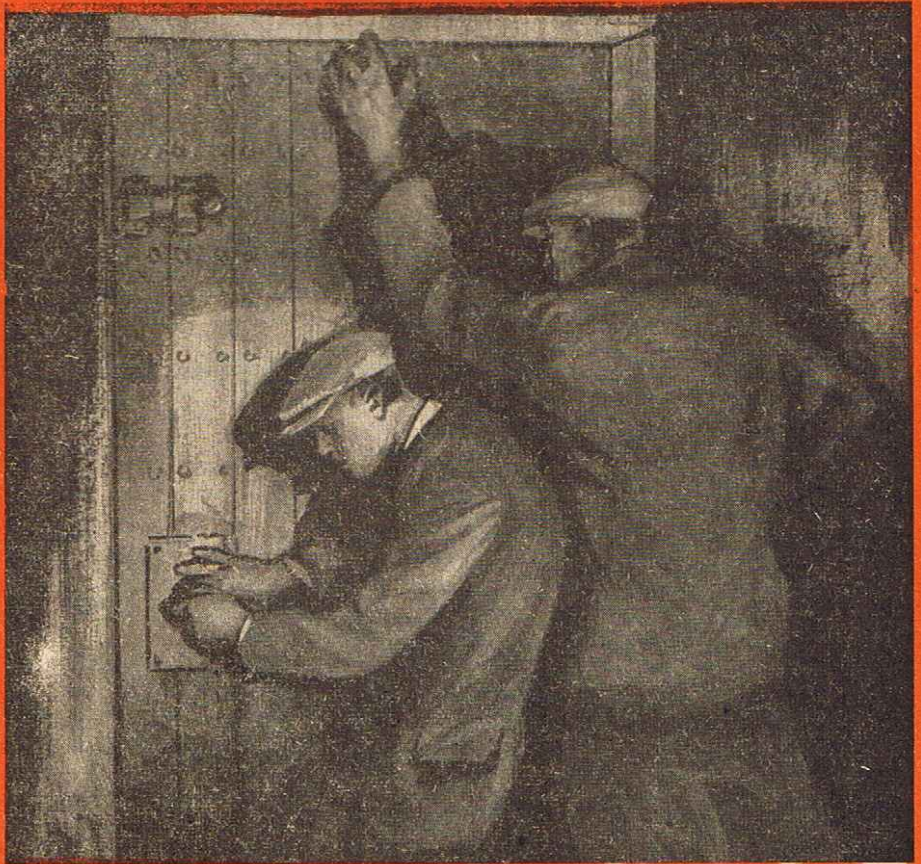
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De dochter van de oliekoning

N° 2196

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De dochter van de oliekoning

Hoofdstuk I

DAVID YERKES BEKLAAGT ZICH

Het was omstreeks half negen in de avond, toen er een taxi stopte voor het grote gebouw in de Centre Street, Downtown, waar de New Yorkse politie haar hoofdbureau heeft.

Uit de auto stapte een man van ongeveer vijftig jaar. Er lag een ontevreden uitdrukking op zijn gezicht, toen hij met de chauffeur afrekende en deze wegzond. Hij beklom de vier treden van de stoep, die naar de voordeur leidde, ging binnen en bevond zich nu in de grote, doodse hall van het hoofdbureau met

haar wit gepleisterde muren, waarlangs eenvoudige houten banken geplaatst waren, ten gebruike van wachtende personen. Er drentelden een paar politieagenten blootshoofds rond, met de handen op de rug en vlak naast de deur zat een brigadier op een kleine bank, die opstond, zodra hij de bezoeker had gezien.

— Is mijnheer Garmont, de Hoofd-Commissaris te spreken? vroeg hij, zich tot de brigadier wendende.

— Ik denk het wel, mijnheer Yerkes, antwoordde de man. Als gij even wilt plaats nemen, dan zal ik uw bezoek aankondigen.

De bezoeker bleef echter staan, met een gebaar van ongeduld en de brigadier ging heen en verdween door een deur, die vanzelf achter hem dichtviel, toege- drukt door een koperen luchtpomp.

Er verliepen enige ogenblikken, gedurende welke de bezoeker ongeduldig heen en weer liep, voor de brigadier terug kwam met het verzoek hem te willen volgen. Hij ging door dezelfde deur, kwam in een brede gang, besteeg een trap en werd toen door zijn digts binnen gelaten in een groot, eenvoudig, maar goed gemeubeld vertrek, waar hij de Hoofd-Commissaris Garmont, een flink gebouwd man met energiek gelaat en elders grijze ogen achter zijn schrijfbureau vond zitten.

Garmont stond dadelijk op, sloot de deur van een zijvertrek, waar men enige politiebeamten kon zien zitten, kwam toen, een weinig aarzelend, op Yerkes toe, schoof en stoel aan en zei toen, een weinig onzeker:

— Neem plaats, mijnheer Yerkes en deel mij, wat ik u verzoeken mag, de reden van uw bezoek mede.

De bezoeker had plaats genomen en weer maakte hij een gebaar van ongeduld, toen hij uitriep:

— Ik veronderstel, dat gij zelf wel zult weten, wat mij tot u voert, mijnheer Garmont. Ik hoop dat gij zult inzien, dat men een man van mijn positie niet straffeloos kan laten bestelen voor een bedrag van honderd twintig duizend dollar. En ik kom u zeggen, dat ik er op reken dat de dief spoedig gevonden en gestraft wordt.

— Wij kunnen ons zeer goed in uw toestand indenken, mijnheer Yerkes, en ik verzeker u dat er niets zal worden nagelaten wat tot de arrestatie van de schuldige kan leiden.

— Kunt gij mij zeggen of gij reeds enig spoor van die vervloekte Raffles hebt? begon Yerkes.

— Nog niet het geringste, mijnheer.

— Maar kunt gij mij althans verkle-

ren, hoe de zaak zich eigenlijk heeft toe- gedaan.

— Houdt mij ten goede, mijnheer Yerkes, maar dat kunt gij evengoed weten als ik. Moet ik nog herhalen, dat Raffles die brutale aanslag heeft kunnen plegen, omdat hij kans heeft gezien, zich in mijn gedaante te vertonen?

— Maar hoe is dat mogelijk? riep de petroleumkoning woedend. Hoe wist hij het, dat gij mij gisteravond om zes uur zoudt komen bezoeken?

— Dat althans kan ik u zeggen, mijnheer Yerkes. Hij wist het, omdat hij het gesprek heeft kunnen afluisteren, dat wij hier in deze zelfde kamer gistermiddag met elkaar hebben gevoerd.

— Hij was dus in het politiebureau?

— Niet erin, maar erop!

— Wat wilt gij daarmee zeggen?

— Hij bevond zich op het dak.

— Maar hoe was hij daar dan in 's hemelsnaam gekomen?

— Dat hebben wij pas een paar uur geleden kunnen ontdekken. Hij had zich de uniformpet weten te verschaffen van een beambte van de Gemeentelijke Electricische Centrale en is een paar huizen verder, heel bedaard, langs de brandtrap naar het dak geklommen, zijn tas met gereedschappen om de hals, gekleed in een overall en iedereen zou gezworen hebben, dat hij inderdaad een gemeente-arbeider was.

— Vervolgens?

— Vervolgens is hij over de daken gelopen, tot aan het dak van het politiebureau en daar dit een onregelmatige vorm heeft en het gebouw zeer hoog is, behoefde hij geen vrees te koesteren, dat men hem van de straat af zou zien. Trouwens, het komt immers herhaaldelijk voor, dat er gemeentearbeiders aan het werk zijn op het dak van een of ander huis.

— En toen heeft Raffles door alle verdiepingen heen ons gesprek kunnen afluisteren? vroeg Yerkes met een ongelovig glimlachje. Dat verbaast mij, zelfs van een man als de Gentleman-Inbreker.

— Hij gebruikte een uiterst eenvoudig middel, mijnheer Yerkes. Hij heeft moeten weten, welke van de schoerste-

nen met dit vertrek correspondeerde en hij heeft er eenvoudig een microfoon door neergelaten, bevestigd aan een telefoondraad, waardoor het hem mogelijk was alles wat hier tussen ons gesproken werd, zo duidelijk te verstaan, alsof hij er bij gezeten had.

— Prachtig, dat moet ik zeggen. Dat is dus opgelost. Hij wist dus dat gij om zes uur bij mij zoudt komen. Maar hoe is het mogelijk, dat ik die Raffles voor u heb kunnen aanzien?

— Het was voor hem meer dan voldoende, dat hij en ik, beiden grijze ogen hebben, ongeveer van dezelfde kleur. Hij moet mijn trekken hebben kunnen bestuderen; hij zal mijn portret in een of ander dagblad hebben gevonden.

— En de uniform? riep Yerkes ongeduldig uit.

— Als dat alles is! Uniformen van allerlei aard kan men immers bij de eerste de beste costumier huren.

— Maar hoe is hij, voor den drommel kunnen ontsnappen?

— Dat is slechts op één wijze te verklaren, mijnheer Yerkes. Uw eigen butler heeft getuigd, dat hij Raffles niet uit uw kamer heeft zien vertrekken. Gij zelf hebt ons medegedeeld, dat hij er enige minuten voor zes uur nog was, dat wil zeggen zeer kort voor het tijdstip, hetwelk ik met u had afgesproken, om met u te praten over de arrestatie van de benedeleden: de aanvoerder en de kapiteins van het « Kwade Oog ». Het vermoeden ligt dus voor de hand, dat Raffles naar beneden is gegaan, na u in de safe te hebben opgesloten, zonder iemand tegen te komen en dat hij juist mijn auto voor de deur heeft zien staan door het kleine venster, dat zich naast die deur in de voorgevel van uw huis bevindt. Er was zeker niemand in de vestibule, wat niet zo verwonderlijk is, nu gij drie bedienden hebt moeten ontslaan, die alle tot de leden van de bende bleken te behoren en hij heeft zich dus zeer gemakkelijk kunnen verschuilen achter een van de clubfauteuils of de bank, die in de vestibule van uw huis staan. Ik wenkte twee van mijn mannen en met Copper, uw butler gingen wij direct de trap op, nadat Copper mij

had gezegd, dat hij mij nog slechts weinige ogenblikken geleden in uw spreekkamer had aangetroffen. Welnu, van dat ogenblik moet Raffles gebruik hebben gemaakt, om het huis te verlaten.

— Het huis, dat gij door twaalf detectives hebt laten omsingelen, riep Yerkes op kwade toon.

— Wel zeker. Waarom zouden mijn mensen hem hebben gewantrouwd, waar zelfs mijn eigen chauffeur er een eed op had willen doen, dat ik het was, die daar het tuinpas afkwam en in de politieauto stapte. De rest weet gij. Raffles gaf mijn chauffeur bevel hem naar het Ritz Tower hotel te rijden; hij ging er aan de voorkant in, hij verliet het door de achterdeur...

— Met mijn honderd twintigduizend dollar in zijn zak, viel Yerkes hem sarcastisch in de rede.

— ... En sedertdien heeft men het spoor van hem verloren, voltooide Garmont kalm zijn zin, alsof hij de opmerking van de petroleumkoning niet had gehoord.

— En daarmee moet ik nu maar genoegen nemen?

— Mijnheer Yerkes, ik herhaal, dat wij niets onbeproefd zullen laten om Raffles te vinden.

— Ik hoop niet alleen uit eigenbelang, maar ook voor de naam van onze politie, dat gij daarin zult slagen, mijnheer, hernam Yerkes ongeduldig. Ik moet u zeggen, dat mijn stemming jegens Raffles geheel is omgeslagen, nu ik zelf tot zijn slachtoffers behoor.

— Mijnheer Yerkes, als politieman, zou ik zeker de laatste moeten zijn om een schelm als Raffles voor te spreken. Maar ik kan toch niet nalaten, er u opmerkzaam op te maken, dat diezelfde schelm ons onwaardere diensten heeft bewezen, door in minder dan een week tijds niet minder dan twintig uiterst gevaarlijke individuen, allen leden van de bende « Het Kwade Oog » in onze handen over te leveren en daaronder bevond zich de aanvoerder, Irwin Osdrup, en alle kapiteins, zes in getal. En wij zouden nummer zeven ongetwijfeld ook hebben kunnen vatten, als zijn goed gesternte hem niet met « flu » had be-

zoekt en de anderen niet halstarrig geweigerd hadden de naam te noemen van het laatste lid van de Raad van Zeven.

— Dat ontken ik ook niet, bromde Yerkes voor zich heen. Maar mijn honderd twintig duizend dollar...

— Ik ontken niet, dat het een zeer groot bedrag is. Maar gij hebt mij nog niet geheel en al laten uitspreken. Raffles, de Londense Gentleman-Inbreker, heeft ons niet alleen onschatbare diensten bewezen, hij heeft tot tweemaal toe belet, dat de bende van het « Kwade Oog » zich meester maakte van de honderdduizend dollar, welke zij van u geëist had...

— Om ze naderhand zelf in zijn zak te kunnen steken, viel Yerkes de politiebeambte op bittere toon in de rede.

— Goed, wij zullen dan het geldelijke deel terzijde laten, dat schijnt u bijzonder prikkelbaar te maken, hernam Garmont. Maar dan blijft toch in ieder geval het feit bestaan, dat Raffles door zijn snel en doortastend optreden belet heeft, dat de wraakzuchtige benedeleden u doodden en dat uw enig kind, Miss Maud, ontvoerd en wie weet ook wel gedood werd.

— En wat wilt gij daar nu eigenlijk mee zeggen? Moet ik, omdat Raffles zich ongevraagd heeft aangeboden mij te helpen en omdat hij daarbij een aanslag op mijn leven voorkomen heeft, erin toestemmen, dat hij onder mijn neus, waar ik bij sta, op geen pas afstand van mij verwijderd, honderd twintig duizend dollar uit mijn brandkast neemt en er mee vandoor gaat? Hij laat mij bij mijn thuiskomst van mijn kantoor een briefje op mijn schrijftafel vinden, waarvan de Hemel mag weten hoe het daar is binnengekomen, daar niemand van de bedienden het had aangenomen, en dat ook de post niet had bezorgd en daarin gaat hij een weddenschap met mij aan, dat hij mij binnen een tijdsverloop van zes uur, voor middernacht, zou hebben geslagen, zou hebben ontlast van honderd duizend dollar. Hij wedde om twintig duizend dollar. Ik lachte er om, ik dreef er de spot mee, ik achtte iets dergelijks volkomen onmogelijk. Gij komt op de afgesproken tijd om mij te bezoeken, ik ga met u naar mijn werkka-

mer, met een praatje wordt mijn dochter de kamer uitgestuurd, gij geeft mij de raad om mijn brandkast maar liever te ledigen en gij blijkt John Raffles te zijn. Gij ledigt ook inderdaad mijn brandkast, maar in uw eigen zakken. Ik word in mijn eigen safe opgesloten en daaruit pas tien minuten later bevrijd door de echte Hoofd-Commissaris van Politie. Is het niet om uit je vel te springen?

— Het is inderdaad zeer onaangenaam, mijnheer Yerkes.

— Onaangenaam? Is dat de enige term, die gij weet te vinden? riep Yerkes toornig uit. Ik wilde dat gij u eens in mijn toestand kondt verplaatsen.

— Dat tracht ik reeds te doen en dan heb ik het gevoel als iemand, die zich in het onvermijdelijke schikt en het behoud van zijn leven met honderd twintig duizend dollar eigenlijk niet te duur betaald vindt, zei Garmont bejaerd.

— Als ik u goed begrijp, geeft gij mij de raad van een vervolging af te zien? vroeg Yerkes op scherpe toon.

— Daaraan denk ik niet, mijnheer Yerkes. Op dit ogenblik is het hele raderwerk der politie in gang gezet, ten einde te trachten hem in handen te krijgen. Er zijn natuurlijk al telegrammen naar Londen verzonden en men heeft ons reeds telegrafisch zijn uitlevering gevraagd.

— Zo waarlijk? Dan is hij reeds zo goed als gevangen, riep Yerkes sarcastisch uit. Nu ik hoop, dat uw bemoeiingen tot een goed einde zullen voeren, mijnheer Garmont. Ik kan er immers wel zeker van zijn, dat ik op dit ogenblik werkelijk met u praat?

— Als gij wilt, moogt gij mij eens flink aan hoofdhaar en baard trekken, mijnheer Yerkes, zei Garmont glimlachend.

Hij was opgestaan en scheen het gesprek als geëindigd te beschouwen. Hij bracht zijn bezoeker tot aan de deur en verzekerde hem daar nogmaals, dat hij zijn uiterste best zou doen, om Raffles te vinden.

Yerkes verliet het hoofdbureau van politie in een zeer mistroostige stemming en woedend op alles en iedereen. Het was gaan regenen en hij moest vrij lang wachten, alvorens hij een taxi kon aanroepen. Hij gaf de chauffeur zijn adres op in de Fifth Avenue en de auto zette zich in beweging.

Het uur voor de schouwburgen was reeds achter de rug en de grootste drukte in Broadway was al voorbij.

Maar plotseling werd Yerkes uit zijn bittere overpeinzingen opgeschrikt, door dat de taxi een hevige schok kreeg. Een zeer grote, gesloten auto was schuins de brede straat komen oversteken en had in de onmiddellijke nabijheid van een zijstraat de taxi aangerezen. Onmiddellijk stopte de chauffeur, vloekend en tierend.

Het volgende gebeurde in minder tijd

dan er nodig is om het te beschrijven. Het portier van de taxi aan de kant van de aanrijdende wagen werd opengerukt en twee paar krachtige vuisten sleurden de petroleumkoning uit het voertuig en trokken hem in de gesloten auto, waar hem onmiddellijk een doek met een bedwelmende stof voor de mond werd gehouden. De laatste gewaarwording van Yerkes was, dat er twee mannen tegenover hem plaats namen, terwijl een derde naast hem ging zitten, dat het portier hard werd dicht geslagen en dat de grote auto als het ware met een sprong voortstootte.

Het gehele voorval was zo vliegensvlug in zijn werk gegaan, dat Yerkes nauwelijks besef had van wat er geschied was, toen zijn bewustzijn hem reeds ontzonk.

Hoofdstuk II

RAFFLES KOMT ZIJN HULP AANBIEDEN

Die avond en de gehele nacht wachtte Maud Yerkes op de terugkomst van haar vader in de grootste ongerustheid. Yerkes had haar achtergelaten in zijn vorstelijk ingericht huis aan de Fifth Avenue, met de belofte, dat hij binnen een paar uur zou terug zijn en om half twaalf was hij er nog niet.

Een kwartier tevoren had Maud het hoofdbureau van politie opgebeld en toen vernomen dat haar vader na een onderhoud met de hoofdcommissaris om negen uur weer was vertrokken, hetgeen haar angst niet weinig deed toenemen.

— Ik kan mij niet begrijpen waar papa blijft, riep zij nogmaals uit, de kleine handen met een gebaar van bang voorvoel ineen slaande.

— Mijnheer Yerkes zal onderweg zijn opgehouden, meende Miss Jolleyby, de huishoudster, even van haar breiwerk opziende.

— Opgehouden? Maar het is geen half uur rijden van het hoofdbureau van politie tot ons huis. En dan zou hij mij opgebeld hebben. Hij weet heel goed hoe ongerust ik in deze dagen ben, als hij een kwartier over zijn tijd is.

Maud belde de club van haar vader op, en hoorde dat hij er de gehele avond niet was geweest. Zij deed hetzelfde met enige intieme vrienden van haar vader, de uitslag was dito. Zij telefoneerde naar enige schouwburgen, waar hij veel kwam, naar de Metropolitan Opera; te vergeefs.

Om half een, door onrust en vrees verteerd, belde zij nogmaals het bureau van politie op. Garmont had zijn post een half uur geleden verlaten. Een brigadier stond haar te woord. Ook hij kon haar volstrekt geen inlichtingen verschaffen. Toen smeekte het jonge meisje hem haar dadelijk te waarschuwen, als er op het bureau iets omtrent het lot van haar vader bekend zou zijn.

Want langzamerhand had zich de vreselijke gedachte bij haar post gevat, dat er een ongeluk met haar vader was gebeurd. En toch, hoe was dat mogelijk, op de korte weg van de Centre Street naar het Central Park? Het regende sedert lang en hij zou stellig een taxi hebben genomen.

Wel stonden er vier auto's in de garage achter in de tuin van het grote huis, maar er was nog geen nieuwe chauffeur gehuurd in de plaats van de schurk, die tot de bende bleek te hebben behoord.

Weer verliep er een uur. Om half twee ging de telefoon. Maud, die onbeweeglijk voor zich had zitten uitstaren, vloog op en ijde naar het toestel. Zij luisterde even en haar gelaat werd vreselijk bleek. IJlings stond Miss Jelleyby op en ging naast haar staan, vrezende dat zij aanstonds zou neerstorten.

En toen kwam het op hese toon over de lippen van het jonge meisje.

— Er moet iets vreselijks met papa gebeurd zijn. Er is zoeven bericht ontvangen van een aanrijding tussen twee auto's, niet ver van ons huis, geen twee huizenblokken verder en men denkt, dat het in verband staat met dat raadselachtige wegblijven van vader. De chauffeur van de taxi zegt, dat hij iemand gereden heeft, die niemand anders kan zijn geweest dan vader, want de beschrijving, die hij van zijn passagier gaf, komt uit. Hij keek natuurlijk in

de wagen, na de aanrijding had plaats gehad en zag toen door het portier, dat zijn passagier aan de andere zijde uit de auto werd getrokken, in de wagen, die de zijne aanreed. En dat alles ging zo vliegensvlug, dat hij niet eens tijd had achter zijn stuurwiel vandaan te komen, of reeds was de andere auto bliksemsnel weggereden.

Miss Jelleyby had met open mond naar dit verhaal geluisterd en zei:

— Maar mijn kind, het is toch denkbaar... het is mogelijk, dat...

— Neen, Miss Jelleyby, er kan niet aan getwijfeld worden, viel het jonge meisje haar in de rede. Het is een laaghartige aanslag, waarvan mijn arme vader het slachtoffer is geweest. Ik moet dadelijk naar het Hoofdbureau van politie om inlichtingen te geven.

— Alleen? riep de oude dame verschrikt uit. Laat mij tenminste meegaan.

— Ik zal Copper meenemen, ik weet dat hij ook nog op is. Ik zal met een van de kleine auto's gaan en zelf chaufferen.

— Dat is niet nodig, Miss, dat zal ik wel doen, liet eensklaps een heldere stem zich horen.

Met een kreet van schrik wendden de beide vrouwen zich om. Op de drempel van de kamer stond een rijzig man, met brede schouders, een slanke gedaante en een fijn besneden, krachtig getekend gelaat, waarin twee grote, grijze ogen het jonge meisje ernstig aanzagen.

— Ik hoop dat ik u geen schrik heb aangejaagd. Ik kom hier om u te helpen, miss Yerkes.

— Maar... wie zijt gij dan?

— Ik ben John Raffles, miss Yerkes. Gij moet het mij niet ten kwade duiden, dat ik mij niet behoorlijk heb doen aandienen, maar daartoe ontbrak mij de gelegenheid. Ik kom namelijk van het dak...

— Van het dak? herhaalde het jonge meisje toonloos. Waart gij daar? Ik begrijp niet...

— Het is toch zeer eenvoudig, miss, hernam de Grote Onbekende. Ik wist wel, dat de bende van het « Kwade Oog » een grote nederlaag had geleden door

de arrestatie van hare aanvoerder en van bijna al de kapiteins. Maar ik vreesde niettemin, dat er nog genoeg leven in het overschot zou schuilen, om voor weerwraak beducht te zijn. En de uitkomst heeft tot mijn leedwezen maar al te duidelijk aan het licht gebracht, dat ik mij niet vergist heb en er goed aan heb gedaan, het huis van uwe vader niet uit het oog te verliezen.

— Hoe... gij weet dus...? riep Maud uit.

— Ik zei u reeds, dat ik op het dak vertoefd heb. Het is niet eens een onaangename plaats in deze tijd van het jaar. Welnu, ik heb mij de tijd gekort, door een luistertoestel te verbinden aan de telefoondraad, die in de muur van uw huis verdwijnt en die draad als het ware af te tappen... om mee te luisteren om het met een lelijk woord te zeggen. Het was misschien niet bijzonder discreet, maar een voorgevoel zei mij, dat hier nog niet alles in orde was. Ik had uw vader zien uitgaan en ook ik maakte mij ongerust over zijn langdurig uittblijven. Om kort te gaan, ik heb de telefonische boodschap van het hoofdbureau van politie opgevangen en kom u nu mijn diensten aanbieden.

Raffles scheen op haar bleek gezichtje te lezen wat er in haar omging, want hij zei op zachte toon:

— Ik weet zeer goed, miss Maud, dat gij alle redenen hebt om boos op mij te zijn; ik heb mij zelf voor de kleine diensten, welke ik aan uw vader heb kunnen bewijzen, op een wel al te ruime en ook niet zeer gewone wijze beloond. Maar, het gold hier een weddenschap. Uw vader had mij als het ware getart. Hij had verzekerd dat ik er nooit in zou slagen, hem van zulk een grote som te beroven. Hij verdedigde zich zo goed hij kon, dat was zijn recht. Ik heb de strijd gewonnen, met eerlijke middelen, dat zult gij zelve moeten toegeven. Overigens, gij staat juist naast de telefoon, een paar woorden tot mijnheer Garmont zullen wel voldoende zijn om hier in allerijl een half dozijn agenten heen te doen komen, met voor mij waarschijnlijk zeer onaangename gevolgen.

— Niet verder, meneer Raffles, viel het jonge meisje hem in de rede. Ik had liever gehad, dat gij niet over die diefstal hadt gesproken. Ik zou dan slechts onthouden hebben, dat gij mijn vader het leven hebt gered, dat een uwer vrienden zich vrijwillig in levensgevaar heeft begeven, om te beletten, dat ik door die afschuwelijke mannen werd ontvoerd, dat gij herhaaldelijk zelf in doodsvaar hebt verkeerd terwille van lieden, die u volkomen vreemd en onverschillig moesten zijn. Dat is het enige waaraan ik had willen denken. En ik zal niet naar de politie telefoneren.

— Ik wist wel dat ik mij niet in u vergist had, miss Yerkes.

— Gij komt nu om mij uw hulp aan te bieden en ik neem die hulp van ganser harte aan.

— Laten wij nu ter zake komen, want ik vrees dat de tijd dringt, zei Raffles. Had uw vader, voor hij heenging, de een of andere mededeling ontvangen?

— Niets.

— Zijt gij daar volkomen zeker van?

— Volkomen zeker.

— Waarom maakte hij geen gebruik van een zijner eigen auto's?

— Omdat wij nog geen chauffeur hebben in de plaats van die ellendeling, die nu in de gevangenis zit. Gij begrijpt wel dat vader goed uit zijn ogen zal zien, alvorens hij weer een chauffeur in dienst neemt.

— Ja, dat is volkomen begrijpelijk, hernam Raffles. Helaas, heeft juist die overmaat van voorzichtigheid hem nu een lelijke poets gebakken. Ik gebruik geen sterker uitdrukking, omdat ik geloof, dat het leven van uw vader onmiddellijk gevaar loopt. De kerels, die hem ontvoerd hebben, hadden hem immers even goed op de plaats zelve kunnen doden.

— Wat denkt gij dan, dat zij met hem doen zullen?

— Zij zullen hem waarschijnlijk gevangen houden in een van hun dievenholen, waarvan New York krioelt en u een hoge losprijs voor zijn uitlevering vragen.

— Als dat werkelijk zo is, dan dank ik de hemel, riep Maud uit. Ik zal gaarne

en met vreugde iedere som betalen, welke de bandieten mij mochten vragen.

— Mijn standpunt is een beetje verschillend van het uwe. Ik grijp iedere gelegenheid aan, die zich voordoet, om de vijand een slag toe te brengen, die hem voor goed moet nedervellen. Die gelegenheid biedt zich nu aan.

— Maar gij zult mij toch niet willen ontraden, dadelijk de losprijs te betalen, zodra de schurken mij hun bekende dreigbrief zenden? Iedere seconde uitsstel zou hem toch de dood kunnen brengen.

— Ik denk er niet aan, miss, om u iets dergelijks aan te raden, hernam Raffles rustig. Alleen zou ik nauwkeurig van alle bijzonderheden op de hoogte gehouden willen worden, teneinde op het juiste ogenblik te kunnen ingrijpen. Gij zijt zo verbazend rijk, dat voor u een honderdduizend dollar meer of minder er in het geheel niet op aankomt. Maar dat geld zou als lokvink kunnen dienen om de verblijfplaats van de bandieten te ontdekken.

— En denkt gij dat dit mogelijk zou zijn, zonder daardoor het leven van mijn vader in het grootste gevaar te brengen?

— Dat denk ik, miss. Ik zou zelfs niet willen ondernemen, voor wij volkomen zekerheid hebben, dat uw vader weer op vrije voeten is, of dat wij zijn gevangenis hebben ontdekt. Want in dat geval, dat zweer ik u, zullen wij hem weten te bevrijden en de gehele bende oprollen. Reeds vannacht zal ik mijn metgezellen aan het werk zetten.

— Maar hoe zal ik u zo spoedig weten te bereiken? vroeg het jonge meisje. Ik weet immers niet eens, waar gij hier verblijf houdt?

— Er is een zeer goed en betrouwbaar middel, om mij dadelijk alles te laten weten, wat gij wilt. Dat middel is beter en veiliger dan telefoon en telegraaf, dan besteller en brief.

Raffles hief een vrij grote tas op, welke hij tot dusverre in de hand had gehouden en wees op een paar grote, ronde gaten in een der zijwanden van die tas. Toen ging hij glimlachend voort:

— Daarin zit mijn bode.

Hij opende de tas voorzichtig, stak

er de hand in en haalde er een zeer fraaie postduif uit, een krachtig, blijkbaar zeer vlug dier, te oordelen naar de diepe borst, de grote vlucht en de gedrongen, stevige bouw.

— Het dier is volkomen mak en zal zonder vrees op uw hand gaan zitten, zei Raffles, de mooie vogel over de glanzende veren strelend. Bal uw rechtervuist maar eens.

Maud maakte een vuist van haar hand en Raffles plaatste er de vogel op, die rustig bleef zitten en het meisje met zijn schrandere, levendige ogen aankeek, als begreep hij volkomen zijn gewicht en de taak, die van hem verlangd werd. Maud streek de postduif over het kopje en zei een paar vleierende woordjes tegen het dier, die het volkomen gerust schenen te stellen.

Raffles had intussen een opvouwbare kooi uit de tas genomen en stelde die met een paar handgrepen op een tafel op. Hij opende het deurtje en zei:

— In je kooitje, Larry.

Dadelijk wipte de duif op de tafel en ging statig als met afgemeten passen de kooi binnen. Raffles sloot het deurtje en zei glimlachend:

— Gij ziet daar, half onder de borstveren verborgen, een klein kokertje van aluminium. Hier hebt u een stukje dun perkament. Als gij het in stukjes van ongeveer vier centimeters in het vierkant knipt, kunt gij daarop korte mededelingen schrijven en het, na het zo klein mogelijk te hebben opgerold, in het kokertje doen. Draag dan de kooi naar een van de balkons, open het deurtje en Larry zal wel voor de rest zorgen.

— Ik zal volgens uw opdracht handelen, zei Maud.

Zij stak Raffles met een spontaan gebaar van dankbaarheid de hand toe en zei, een beetje bleek, maar met vaste stem:

— Ik wilde, John Raffles, dat gij uw beroep liet varen. Maar ondanks alles: gij zijt een gentleman en ik dank u bij voorbaat voor alles wat gij voor mij en mijn arme vader doen wilt.

— Daar spreken wij niet over, miss, viel Raffles haar snel in de rede. Nu moet ik gaan. Ik zal gaan zoals ik gekomen ben, over het dak.

Hoofdstuk III

DE POSTDUIF

Die nacht sliep Maud Yerkes zeer slecht. Zij moest onophoudelijk denken aan het lot van haar vader.

Zij stond vroeger op dan gewoonlijk en trachtte enige verfrissing te vinden in een koud bad.

Toen zij geheel alleen aan het ontbijt zat, Miss Jelleyby was zoeven pas opgestaan, zeer vermoeid door een bijna slapeloos doorgebrachte nacht, kwam Copper, de butler, binnen met een grote brief op een zilveren presenteerblad.

— Een brief voor u, miss, zei hij op zachte toon.

Haastig greep het jonge meisje naar de brief, terwijl een siddering door haar slanke lichaam ging, toen zij het opschrift las en toch zag die brief er niet anders uit dan zoveel andere brieven. Toen scheurde zij vastbesloten het couvert stuk en las:

„Maud Yerkes, Zorg dat er morgen tussen zes en zeven uur twee honderd duizend dollar in contanten gebracht zijn op de zolderverdieping van een huis in de Moore Street 17 en wel in de kleine kamer, die zich recht tegenover de trap bevindt. Meng de politie er niet in of het zou je slechts vergaan, jou en je vader. En probeer niet Raffles er in te halen, als je niet wilt, dat er ongelukken met je vader gebeuren. Als het geld er morgen op het vermelde uur niet is, dus uiterlijk om zeven uur, heeft je vader

om kwart over zeven opgehouden te leven.”

De brief droeg als ondertekening het wijdgeopende, boosaardig starende oog.

Maud liet het papier zakken en een ogenblik bleef zij recht voor zich uitstaren, niet in staat om geregeld te denken. Maar toen besloot zij niet langer te talmen. Het geld zou betaald worden, zij dacht er zelfs niet aan, om niet aan het bevel van de bende te gehoorzamen. Als zij voor twee honderdduizend dollar het leven van haar vader kon kopen, dan mocht zij geen seconde aarzelen.

Maar zij had Raffles beloofd, hem in ieder geval op de hoogte te houden van hetgeen er in het huis gebeurde en daaraan wilde zij nu dadelijk voldoen. Zij snelde met de brief in de hand naar haar boudoir, waar de kooi met de postduif was blijven staan, nam aan een tafeltje plaats, knipte het vel perkament dat Raffles haar gegeven had in kleine stukken en schreef op een daarvan zo klein mogelijk:

„Zoeven dreigbrief ontvangen. Morgen 200.000 dollar tussen zes en zeven Moore Street 17. Maud Yerkes.”

Zij opende de kooi, nam de postduif er uit, rolde het stukje perkament zo dun mogelijk op en stak het rolletje in het kokertje, dat zij op de borst van de duif verborgen vond. De postduif liet haar rustig begaan en keek haar met schrandere ogen aan, alsof zij zeer

goed begreep wat er van haar verlangd werd. Maud streelde het schone dier over de gladde kop, nam het in de hand en ging er mede naar een der vensters. Zij duwde het open, trad op het balkon, hief de hand op en gaf de postduif de vrijheid. De vogel steeg klapwiekend eerst rechtstandig de lucht in, scheen zich daar in wijde kringen te orienteren en sloeg toen zonder aarzeling de weg naar huis in. Maud oogde de duif na, zover zij kon, terwijl zij de ogen met de hand beschutte en trad toen zuchtend weer in de kamer terug.

Sedert zeven uur in de morgen stond Charles Brand, zorgvuldig vermomd, in de Fifth Avenue op post, niet ver van het huis van Yerkes.

Raffles had hem volledig ingelicht, alvorens hij de tocht naar het dak van het huis ondernam en de jonge man wist wat hij te doen had. In een naburige garage was zijn motorfiets gestald en hij zou die dadelijk kunnen gebruiken, zodra hij ze nodig mocht hebben. Het was ongeveer half negen, toen hij plotseling een haveloos geklede jongen langs het tuinpad zag snellen en op de grote voordeur toegaan.

Hij scheen iets in de bus te laten glijden en ijlde toen dadelijk weg, na te hebben aangescheld. Hij sprong op een oude fiets, die hij tegen het hek had gezet en begon als een razende te trappen. De jongen was reeds in het drukke straatgewoel verdwenen, voor Brand nog goed en wel begreep wat er eigenlijk gebeurde.

Hij dacht er nog over na of hij zou trachten, de jongen terug te vinden, ofschoon hij er volstrekt niet zeker van was, dat de knaap iets verkeerd in de zin had gehad, toen de deur reeds op een kier geopend werd. Van zijn standplaats aan de overzijde van de brede straat en een weinig terzijde, kon hij niet zien, wie er achter de deur stond, maar hij meende het witte haar van Copper, de butler, te herkennen. Dadelijk ging de deur weer dicht.

Van dat ogenblik af hield Brand het

huis scherp in het oog. Hij wantrouwde die knaap, die zoveel haast had gemaakt met het afgeven van zijn boodschap. Er verliepen ongeveer twintig minuten.

Toen werd er een venster op de eerste verdieping geopend en de jonge man herkende Maud Yerkes, die op het balkon trad. Zij stak de rechterarm omhoog en een seconde later fladderde een duif uit haar hand weg, om zich spoedig in het blauw van de lentehemel te verliezen.

— De postduif van Raffles, mompelde Brand half luid. Waarschijnlijk staat dat in verband met de komst van die straatjongen. Nu, dan zal Raffles wel zeer spoedig verschijnen. Ik geloof, dat ik nu niets beters kan doen dan hier te blijven schilderen.

Hij richtte zijn schreden naar de garage, liet zijn reu zien en ging naar zijn motorfiets, die op de standaard stond. Op de duozitting was een groot valies bevestigd, dat op een kier openstond en waarbinnen iets scheen te leven. Brand maakte het valies los, verliet de garage en stak de straat over. Hij keek omzichtig rond, om te zien of men hem niet bespiedde en toen de weg hem veilig leek, ging hij haastig over het tuinpad van Yerkes' huis en belde aan.

Copper, de oude butler, opende de deur en keek verwonderd naar die eenvoudig geklede jonge man met zijn half openpuilend valies.

— Wat wilt gij? vroeg hij, een beetje wantrouwend.

— Ik zou gaarne dadelijk Miss Maud gesproken hebben, antwoordde Brand. Geef haar deze enveloppe en laat zij zich overtuigen van de inhoud, zij zal mij dan zeker dadelijk bij zich toelaten.

Met deze woorden drukte hij de butler een kleine enveloppe in de hand, die een hard voorwerp scheen te bevatten en na enige aarzeling ging de butler heen, maar niet nadat hij de deur voor de neus van de bezoeker had dichtgedaan.

Nadat er enkele minuten verlopen waren, ging de deur weer open en Copper, nu veel vriendelijker, verzocht hem bin-

nen te treden. Brand volgde de butler naar het boudoir van Miss Maud, waar hij het jonge meisje aantrof, met de helft van het ivoren schijfje nog in de hand, hetwelk Raffles als herkennings-teken aan Brand had medegegeven, terwijl Yerkes zijn eigen helft, die er nauwkeurig aan paste, in handen van zijn dochter had achtergelaten.

Toen Maud haar blik op de bezoeker liet rusten, verscheen er even een trek van teleurstelling op haar gelaat.

— Ik dacht... stamelde zij. Ik meende dat mijnheer Raffles zelf... gij zijt het toch niet?

— Neen, Miss, antwoordde Brand glimlachend, want hij had de uitdrukking van spijt zeer goed waargenomen en hij was niet jaloers op zijn enige ware vriend. John Raffles zal hier wel spoedig arriveren, maar ik, zijn vriend en afgezant, ben hier gekomen om uit uw mond enige inlichtingen te vernemen welke ons beiden van groot nut kunnen zijn. Gij hebt u immers overtuigd dat mijn helft van het ivoren schijfje past aan de helft van het schijfje van uw vader?

— Ja mijnheer. En ik twijfel er niet aan, of gij zijt een van de vrienden van John Raffles. Zeg mij slechts wat gij wenst.

— Gij hebt zoeven een brief ontvangen? Ik bedoel een afzonderlijke brief, die niet met de eerste bestelling van de post kwam?

— Zo is het, antwoordde het jonge meisje, met een huivering. Een dreig-brief.

— Dat dacht ik al half, hernam Brand. Ik heb de jongen gezien, die de brief in de bus van de huisdeur liet glijden. Daarop hebt gij zeker dadelijk een waarschuwing aan Raffles door middel van de postduif gezonden?

— Dadelijk.

— Ik heb u op het balkon zien komen; misschien was dat niet heel voorzichtig van u, en ik heb de duif zien heenvliegen. Zij moet nu reeds lang in haar hok zijn aangekomen. Maar ik kan niet wachten op de komst van mijn

vriend. Ik moet nu dadelijk die knaap nagaan. Hij behoort misschien tot de bende, tenminste wanneer de bandieten niet de eerste de beste jongen van de straat hebben gepikt, om die boodschap voor hen te verrichten.

— Maar hoe wilt ge die jongen terug vinden? riep het jonge meisje verbaasd uit. Hij moet al minstens tien minuten weg zijn.

— En hij gebruikte een rijwiel, miss, ging Brand voort. En toch zal dat geen bezwaar zijn om hem terug te vinden, als ik nu verder geen tijd verloren laat gaan. Want ik heb iemand bij mij, die veel beter dan ik zelf het spoor van die jongen zal hervinden, indien ik hem maar iets geef, waaraan lucht van die jongen is blijven hangen, de brief bijvoorbeeld, die hij zeker onder zijn bui, op het blote lijf zal hebben gedragen.

Onder het spreken had Charles Brand het valies geopend waaruit nu een kleine ruigharige terrier te voorschijn sprong, die zich eens duchtig schudde, zeer verheugd, dat hij uit zijn gevangenis bevrijd was en nu de jonge man met zijn glanzende, bruine ogen vragend aankeek, alsof hij een of ander bevel verwachtte, zonder zelfs enige aandacht te schenken aan Maud, die zeer verbaasd toekeek.

— Wat betekent dat, mijnheer? vroeg zij ten slotte.

— Dat is de helper, waarover ik zo even sprak, miss, hij is klein, maar ik ken geen andere hond ter wereld, begiftigd met zulk een voortreffelijke neus. Hij heeft zelfs in Londen wel eens een spoor teruggevonden, dat reeds veertien uren koud was. Zoudt gij mij die brief eens willen geven?

— Hier is hij, mijnheer, zei Maud en zij gaf Brand de brief, die zij op een tafeltje had gelegd.

Brand las hem vluchtig door, zonder hem aan te raken en vroeg toen:

— Hebt u die brief lang in uw handen gehad?

— De tijd om hem te lezen. Niet langer.

— Des te beter. Ik ga er dan dadelijk op uit, miss. Hoe warmer het spoor, hoe meer kans ik heb, dat ik die jongen terug vind. Wees zo goed, aan John Raffles te zeggen, wat ik gedaan heb. Hij zal het zeker goedkeuren. Zodra ik de verblijfplaats en misschien de medeplichtigen van de knaap gevonden heb, kom ik terug om te vernemen, wat gij met onze wederzijdse vriend hebt afgesproken.

Hij nam de brief bij een punt op en

riep:

— Kom eens hier, Busto!

Dadelijk kwam de terrier aanlopen. Charles Brand hield de hond de brief voor en beval:

— Zoek, verloren!

De hond snuffelde even aan de brief en rende onmiddellijk naar de gangdeur.

Brand boog voor het jonge meisje en had het volgende ogenblik de kamer en het huis verlaten.

Hoofdstuk IV

EEN NOODLOTTIG VOORVAL

De postduif vloog met brede vleugelslag over de huizenzee van New York, haar doel tegemoet. Zonder zich een ogenblik te vergissen of zelfs maar te aarzelen, ging de vogel in rechte lijn terug naar het hok, dat hij zo goed kende. Maar eensklaps scheen de postduif door een aarzeling te worden overvallen. Zij vertraagde haar snelle vaart en liet een schrille kreet van angst horen.

Haar scherp oog had heel hoog in de lucht een zwart punt waargenomen, die snel vorm aannam: het was haar doods-vijand, de sperwer. En het was er een van de grootste soort, veel gelijkend op een havik, met zijn wrede, sterke snavel, zijn sterk gekromde klauwen, zijn vurig oog.

De postduif week een weinig van haar richting af, wellicht hopen, dat de roofvogel haar nog niet had gezien en dat zij hem zou kunnen ontsnappen. Maar de sperwer daalde reeds in grote kringen en scheen haar de weg te willen afsnijden.

De duif, aangegrepen door de zucht tot zelfbehoud, trachtte een schuilplaats te vinden. Zij daalde en scheen zich te willen verstoppen onder een dakgoot, of zich op een zolder door een openstaand raam in veiligheid te willen brengen.

Maar voor zij dit kon doen, had de sperwer zich reeds op haar geworpen.

De felle klauwen sloegen in het tedere lijf en bloeddroppels kwamen te voorschijn. Maar in plaats van de duif in een dodelijke greep te doden, scheen de sperwer haar zo voorzichtig mogelijk vast te houden. Hij beschreef enige grote kringen en het was alsof hij ergens naar uitkeek.

Toen scheen zijn scherp oog daar beneden op de aarde iets te ontdekken. De overval had plaats gehad dicht bij Jamaica, aan de grens van deze stad, waar de huizen ver uiteen liggen en daar beneden, op de brede Grand Central Parkway, stond een grote auto stil. De sperwer daalde steeds meer en streek ten slotte, de duif nog altijd in zijn klauwen, op de rand van de auto neer.

Een van de drie mannen, die in de wagen gezeten waren, greep dadelijk de sperwer, maakte de postduif voorzichtig uit zijn klauwen los en zei op een toon van woeste zegepraal:

— Nu zou het wel eens kunnen, dat wij die mooie mijnheer Raffles toch nog beet krijgen, vrienden. Ik dacht het wel dat hij van dit middel gebruik zou maken en ik wens er mij zelf geluk mee, dat ik op het denkbeeld ben gekomen, mijn sperwer af te richten, om postduiven, zonder ze te doden, naar beneden te halen. Wel, Catch is waarachtig beter dan een edelvalk.

Hij haalde met de voet een houten kooi onder een bank te voorschijn en gaf een van zijn metgezellen een wenk. Deze opende het deurtje en de man die het eerst gesproken had, duwde de sperwer in de kooi, waarop het deurtje dadelijk gesloten werd.

Grey Hawk, zo was de bijnaam van de man met de sperwer, had snel de postduif onderzocht en met een korte kreet van vreugde haalde hij het kokertje te voorschijn en daaruit het rolletje perkament. Hij streek het zorgvuldig glad, las de inhoud, fronste de wenkbrauwen en zei op grimmige toon:

— Zo, zo... jonge dame, je hebt dus tegen ons bevel die rotvent willen waarschuwen. Nu, ik vrees, dat je vader daar de slechte gevolgen van zal ondervinden. Wij zullen laten zien, dat de bende van het « Kwade Oog » toch nog niet geheel en al dood is, jongens. Wel, wel de meid heeft de brief ontvangen, die we haar een uur of wat geleden hebben laten bezorgen door Jackie en daarvan geeft ze in dit papiertje kennis aan Raffles, die natuurlijk deze duif bij haar heeft achtergelaten, om aanstonds op de hoogte te worden gebracht, als er slecht weer op komst was. Nu, ik denk dat die boodschap haar adres wel niet zal bereiken. Onze sperwer heeft zijn werk goed gedaan en wij zullen eens zien of er nog leven in deze postduif zit.

— Waarom? vroeg een der beide andere bandieten.

— Zodra ik die duif weer los laat, zal zij stellig haar weg naar huis voortzetten.

— En wat win je daarmee?

— Maar, wij hebben toch niets anders te doen dan de duif na te gaan, om zodoende de verblijfplaats van Raffles te ontdekken. Wij hebben wel een middel om de snelheid van dit beestje wat te remmen. Geef eens een steentje.

Een van de andere mannen stapte uit, stak de weg over en kwam terug. Met een dun touwtje bond Grey Hawk de steen tegen de borst van de postduif.

— Zo zal het wel gaan, zei hij grijnzend.

— Waarop wacht je dan om de duif op te hogen, vroeg Jim.

— Op politie, antwoordde de andere laconiek.

— Politie! Wat moeten wij met politie doen? Kunnen wij het alleen niet af?

— Neen, antwoordde Grey kortaf. Ik heb geen last van overgrote bescheidenheid en ik weet wat ik waard ben, maar het is onbegonnen werk, met ons drieën te willen trachten, die Raffles onschadelijk te maken, op klaarlichte dag nog wel.

— Jij hebt goed praten, maar ik heb nog een appeltje met de politie te schillen. Je weet drommels goed, dat ze mij zoeken, hernam Jim.

— Wandel dan maar naar de stad terug, of neem een bus, maak benen en laat je niet zien, want het is duidelijk, dat ons spel bedorven zou zijn, als de politie wist wie wij waren. Dan blijven wij beiden alleen en ik verzeker je, dat wij het wel zullen kunnen opknappen.

Jim liet het zich geen tweemaal zeggen, maar verwijderde zich haastig, na met Grey een afspraak te hebben gemaakt.

De aanvoerder wachtte tot Jim uit het gezicht was en reed toen snel een eind terug om stil te houden voor een van die eigenaardige drugstore aan de Parsons Boulevard. Deze drugstores vindt men in alle steden van Amerika en vooral die met de firmanaam Wallgreen zijn in New York algemeen bekend. Men vindt er zelfs een in de gangen van het parterre van de Empire State Building, waar men heerlijk lunchen kan. Deze drugstore in Jamaica was van bescheiden afmetingen, maar behalve drogistenwaren, kon men er b.v. ook postzegels, schoenveters en... vanille-ijs krijgen. Dan bevindt er zich ook steeds een publieke telefooncel en daarvan maakte Hawk gebruik om de naaste politiepost op te bellen.

Tevreden verliet hij de drugstore, zich een weg banend tussen de hoge krukken, waar ijslepende lediggangers zaten, en

wachtte, tegen het portier van zijn auto geleund.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, of een van de grootste politieauto's kwam aanstuiven en hield voor de winkel stil. Er zaten acht goed gewapende politieagenten in, terwijl er daarenboven nog twee op iedere treeplank stonden. Een van deze sprong van zijn plaats, trad op Grey Hawk toe, keek hem scherp aan en vroeg toen kortaf:

— Hobson?

— Die ben ik.

— Hebt gij ons zoeven getelefoneerd?

— Ja, persoonlijk.

— Gij weet dus waar Raffles is?

— Pardon, dat heb ik niet gezegd.

Ik zei, dat ik iemand bij mij had, die ons zijn huis kon wijzen, daar is hij.

— Moet die duif naar het huis van Raffles terugvliegen?

— Zo is het.

— Hoe weet gij dat, als ik vragen mag?

— Omdat die duif door Raffles is uitgezonden.

— Ik wil het graag geloven, maar dan moet ik voor de tweede maal de vraag stellen, hoe gij dat weet.

— Mijn sperwer, die ik op dergelijke karweitjes gedresseerd had, haalde de duif uit de lucht en in het kokertje, dat gij daar ziet, vond ik een briefje dat er geen twijfel aan kon laten, welke bestemming die vogel had.

— Waar is dat briefje?

— Pardon, dat is een beroepsgeheim, antwoordde de bandiet, met een zuurzoet lachje. Ik ben particulier detective, hier is mijn penning, en gij begrijpt dat ik niet alles wil loslaten. Overigens, als gij mij niet gelooft, of wantrouwt, dan belet u niets, de zaak te laten rusten en rechtsomkeert te maken.

Het was een stoute zet, maar hij bleek goed te zijn. De brigadier keek eens naar de duif, naar het ledige kokertje en naar

het gelaat van de zogenaamde detective, en zei toen kortaf:

— Wij zullen het eens gaan onderzoeken.

— Wij zullen met uw welnemen eerst terugkeren naar de plek, waar ik de duif gevangen heb, hernam Grey Hawk. Dat bekort de afstand en ik geloof dat de duif zeer vermoeid is. Bovendien zullen wij haar daar beter kunnen volgen, want het is voorbij de grens van de stad.

— Vooruit dan! Wij volgen u!

Tien minuten later hadden de auto's het punt bereikt, waar de sperwer zoeven de ongelukkige postduif had overvallen.

En nu brak het gewichtige oogenblik aan, waarvan alles afhing. Wanneer de postduif te vermoeid was en te veel bloed had verloren, dan zou het nutteloos zijn haar te volgen, want zij zou zeker aanstonds neerstorten. Grey Hawk had de vogel overgenomen en was recht op naast de auto gaan staan. Hij wierp de postduif zo hoog mogelijk in de lucht. Een oogenblik leek het er op alsof de vogel krachteloos zou neervallen, maar met luid geklapwiek zette het dier zich op de hoogste tak van een boom en streek met zijn snavel zijn veren glad. Het bleef daar enige minuten zitten, aldus het geduld van de mannen beneden hem zwaar op de proef stellend, maar eensklaps, geheel onverwacht, vloog de duif omhoog, beschreef een kring en vloog toen weg.

Maar wat Grey geloofd en verwacht had, geschiedde. De met een steen bezwaarde en door het bloedverlies vermoeide postduif kon slechts een geringe snelheid ontwikkelen en bleef laag vliegen, geleid door haar instinct. Zij volgde een volkomen rechte lijn, maar haar sneltreinvaart was verminderd tot die van een paard in draf. Het was hier al heel gemakkelijk, de licht gekleurde, bijna witte duif in het oog te houden, en de chauffeur van de politieauto liet de duif een honderd meter speling, om des te gemakkelijker te kunnen sturen, terwijl een zijner collega's op de treeplank de duif in het oog hield.

De huizen werden nu schaarser en binnen vijf minuten was men de Grand Central Parkway genaderd, op een gedeelte waar de huizen verder uiteen waren gelegen. Toch was het moeilijk de duif hier te volgen. Het dier was blijkbaar doodop en vloog steeds kortere afstanden om zich telkens op de nok van een dak of een uitstekende schoorsteen neer te zetten, ten einde zich enige rust te gunnen. De mannen in de auto's vreesden reeds het ergste, namelijk dat de duif uitgeput ergens buiten hun bereik zou neervallen, maar eensklaps hoorden zij de vogel kirren en nu begrepen zij, dat het doel nabij was. Plotseeling daalde de duif en vloog recht op een klein landhuis aan, dat links van

de weg was gelegen, een bekoorlijk, rustig, met klimop bijna geheel begroeid villatje, aan alle kanten door een vrij grote tuin omgeven, die door een hoge heg was afgesloten van de naburige tuinen.

Een van de agenten had zijn kijker voor de ogen gebracht en hij kon duidelijk zien dat de duif nog meer daalde en zich tenslotte klapwiekend neer liet op het lage dak van het landhuis, waar zij uit het oog verdween. De auto stond in een ogenblik stil. En nu stoven de beide auto's in bliksemsnelle vaart over de brede, gelijke weg. Geen volle minuut later stonden zij stil voor het lage hek, dat de voortuin van het kleine landhuis van de weg afsloot.

Hoofdstuk V

GEVANGEN !

Onmiddellijk verlieten alle agenten vliegensvlug de auto, op de chauffeur na, die op zijn post bleef.

En toen zij naar het huis stormden en dit omsingelden, terwijl een hunner aan de schel trok, naast de deur, nam Grey Hawk zijn metgezel terzijde en zei met een lelijke grijns, op zachte toon:

— De brigadier zei wel, dat er niet geschoten mocht worden, maar dat slaat natuurlijk alleen op zijn agenten. Wij hebben ook revolvers, maar op ons is het verbod niet van toepassing en een kogel gaat snel en laat zich niet terughouden, als hij eenmaal de loop verlaten heeft. Kom mee, wij moeten hem uit de weg ruimen.

De twee schurken waren nu eveneens uit hun auto gesprongen, om zich bij de agenten te voegen. De politieman die zoeven gescheld had, herhaalde de poging, zonder resultaat evenwel, want daarbinnen bleef alles stil.

Toch was een vergissing niet mogelijk; dit was wel degelijk het huis, waar de duif daareven was binnengevlogen. Een paar agenten traden voorzichtig achteruit met opgeheven revolver, en keken naar het schuine dak en het zolderaam, dat met een luik gesloten was. Dat luik werd op dit ogenblik behoedzaam een paar centimeters geopend en daarop onmiddellijk weer gesloten.

— Hij zit op de zolder, riep een van de agenten opgewonden.

De brigadier kwam toelopen. Hij had zijn elf mannen rondom het huis opgesteld, allen met de revolver in de vuist en een ontsnapping was zogoed als onmogelijk. De brigadier trad vastberaden op het raam naast de deur toe en verbrijzelde een ruit met de kolf van zijn revolver. Snel verwijderde hij de scherven en kroop naar binnen, door twee van zijn mannen en de twee zogenaamde detectives gevolgd.

Met de revolver in de vuist stormden

zij het vertrek door, rukten een deur open en bevonden zich in een brede gang. Aan het einde daarvan zagen zij de huisdeur, en daar vlak tegenover 'n kleinere achterdeur. De brigadier had zich hiervan aanstonds overtuigd en zette dadelijk een van de agenten bij die achterdeur op post. Toen ging hij vlug de voordeur openen en liet nog vier agenten binnenkomen. De overige vier agenten kregen bevel hun post voor en achter het huis in geen geval te verlaten.

Toen werden haastig alle vertrekken gelijkvloers onderzocht. Het waren er slechts drie, met een kleine keuken en het onderzoek duurde niet lang. De kastdeuren werden geopend, men keek onder de divan en achter de meubelen, achter de portières en gordijnen, niets.

De deur naar de kelder bleek open te zijn en vier mannen daalden erin af, keken achter de vaten, die er stonden, en keerden onverrichterzake terug.

Alleen de zolder bleef dus over. De brigadier begon heel zacht de trap te beklimmen, door twee agenten op de hielen gevolgd. Maar achter hen kwamen de beide bandieten aangeslopen, vast besloten om hun laaghartig plan ten uitvoer te brengen en de doodsvijand van de bende verraderlijk neer te schieten. Het duurde tamelijk lang, voor de brigadier eindelijk voorzichtig zijn hoofd en vlak daarnaast zijn revolver boven de zoldervloer uitstak.

Hij kon een kreet van verbazing nauwelijks bedwingen. Want midden in het grote zoldervertrek, schijnbaar volkomen op zijn gemak, zat een man die, een gewonde duif in de linkerhand hield en de wonden van het dier met watten en water reinigde, terwijl hij het op zachte toon vriendelijk toesprak. Zonder zelfs van dit werk op te zien, zei die man op enigszins ongeduldige toon:

— Hoe zal het zijn? Komt gij boven of zijt gij voornemens daar nog langer tussen hemel en aarde te blijven zweven? Ik moet u zeggen, dat gij nog al tamelijk lang over die trap van vijftien treden hebt gedaan.

Verwonderd, maar tevens opgelucht over deze ontvangst, strekte de brigadier zijn lichaam en sprong haastig op de zolder, door de anderen gevolgd. Nu keek Raffles voor het eerst van de gewonde duif naar de vijf mannen, die daar voor hem stonden en vroeg:

— Mag ik weten waaraan ik de eer van dit ongewone bezoek te danken heb?

— Dat zult gij spoedig genoeg horen, antwoordde de brigadier, terwijl hij Raffles scherp opnam. Behoort die duif u toe?

— Ja. Een mooi diertje, vindt gij niet?

— Wie zijt gij?

— Ik heet Armstrong. Waarom vraag gij dat?

— Omdat ik geloof, dat gij anders heet. Hoe komt die duif zo gewond?

— Ik vermoed dat zij onderweg door een havik of sperwer is aangevallen.

— Onderweg, waarheen?

— Wel van de plek, waar ik haar bracht, naar dit huis.

— Waar bevindt zich die plek?

Raffles plaatste de duif in haar hok, deed toen een stap naar de brigadier en zei koeltjes:

— U bent nog al nieuwsgierig uitgevallen. Ik wens die plek niet te noemen.

— Maar ik weet het, riep Grey Hawk uit, wiens ogen van haat en wraakzucht fonkelden.

Hij had snel het verfrommelde stukje perkament uit zijn zak gehaald, streek het glad en overhandigde het aan de brigadier, die het haastig doorlas.

De bandiet begreep zeer goed, dat hij, door de brigadier inzage te geven van het briefje van Maud Yerkes, het geheim overleverde betreffende de twee honderdduizend dollar, welke de bende van het jonge meisje eiste als losprijs voor haar vader, maar de ondergang van

Raffles was op dit ogenblik meer waard. En dat geld zou men later in ieder geval nog kunnen eisen.

De brigadier was iemand, die niet van schranderheid ontbloot was en hij wist zeer goed, dat John Raffles de enige man ter wereld kon zijn, aan wie het jonge meisje dit verzoek om hulp had kunnen richten. Hij vouwde het briefje op, deed het haastig in zijn portefeuille en zei kortaf, terwijl hij de Gentleman-Dief nogmaals scherp opnam:

— Gij zijt John Raffles en ik arresteer u!

Raffles had zijn blikken over de gezichten van de agenten laten dwalen en ze tenslotte gevestigd op het gelaat van Grey Hawk, dat zeer onaangename herinneringen bij hem wakker riep. En bliksemsnel doorzag hij de gehele toedracht. Er was echter niets van zijn aandoeningen te bespeuren, toen hij op rustige toon zei:

— Acht gij de inhoud van dat stukje papier, dat gij zoeven in uw zak hebt gestoken van voldoende gewicht, om mij daarop te arresteren.

— Het is meer dan voldoende, antwoordde de brigadier kortaf. Steek uw handen op!

— Gij moet wel weten wat gij doet, ik laat de verantwoordelijkheid geheel aan u over, zei Raffles en langzaam gingen zijn handen de hoogte in.

Maar op het ogenblik, dat zijn handen ter hoogte van zijn hoofd waren, schreeuwde Grey Hawk:

— Voorzichtig! Hij schiet. Hij heeft een bom in de hand!

Bliksemsnel had hij zijn revolver getrokken en richtte het wapen op Raffles. Maar sneller dan de gedachte bukte de stoutmoedige avonturier zich, juist toen de bandiet de trekker wilde overhalen en de kogel vloog over zijn hoofd in de tegenovergestelde muur. Voor een tweede schot had de bandiet geen gelegenheid, want Raffles was uit zijn gebukte houding als een tijger op hem

losgesprongen en trof hem met de gebalde vuist zo hevig tegen de kin, dat de man als een blok omviel.

Dadelijk wierpen zich de agenten op een wenk van de brigadier op Raffles, die echter volstrekt geen tegenstand bood. Een seconde later waren zijn polsen in stalen boeien gesloten...

Volkomen kalm zei Raffles tot de brigadier:

— Ik verzoek u, brigadier, wel te willen constateren, dat ik volstrekt niet heb willen schieten en ook geen bom in de hand had. En ik weet nu, dat hij loog en waarom hij mij verraderlijk wilde neerschieten. Hij is 'n zeer gevaarlijke bandiet en lid van de bende van « Het Kwade Oog ». En de kerel die hij bij zich heeft... Pas op, hij wil ontvluchten! zo viel hij zichzelf in de rede.

Deze wilde juist, gebruik makend van de verwarring, de trap afdalen, toen Raffles hem in het oog kreeg en zijn waarschuwend roep slaakte. En toen deed de bandiet wel het domste wat hij doen kon; hij trok zijn revolver en wilde op Raffles schieten. Een der agenten was hem echter voor en de kogel doorboorde hem zelf de rechter schouder, zodat de man met een kreet van woede en pijn voorover stortte.

— Gij ziet wel dat ik gelijk had, herman Raffles kalm.

Intussen was Grey Hawk van zijn verdoving bekomen. Langzaam richtte hij zich op en keek met verwilderde blik om zich heen.

— Nu gij mij van deze sierlijke braceletten voorzien hebt, ging Raffles, de politiemans aansprekend, kalm voort, zou ik u de raad willen geven, die man daar ook een dergelijk paar te verschaffen. Hij verdient ze zeker honderd maal meer dan ik.

De brigadier scheen nog te aarzelen, ofschoon hij wist dat Raffles beter dan wie ook op de hoogte kon zijn van de bende van « Het Kwade Oog » en omdat het gedrag van die twee verdachte de-

tectives allesbehalve in hun voordeel sprak. De brigadier gaf toch een kort bevel en tandenknarsend moest Grey Hawk het toelaten, dat de stalen boeien om zijn polsen werden gesloten.

De gewonde bandiet werd verbonden met de hulp van het verbandtrommel-tje, hetwelk iedere politie-auto steeds meevoert en Raffles werd weggeleid. Maar voor hij de trap bereikt had, wendde hij zich tot de brigadier en zei:

— Wilt gij mij nog even vergunnen, om te zien of Jenny wel goed verzorgd is?

— Jenny? herhaalde de politie-beambte verwonderd.

— Mijn postduif!

Met open mond staarde de brigadier hem aan. Hoe was het mogelijk, dat iemand onder deze omstandigheden, die waarschijnlijk aan het eind stond van zijn avontuurlijke loopbaan, nog een gedachte kon over hebben voor een gewonde duif! Hij haalde de schouders op en Raffles, die dat als een toestemming opvatte, keerde naar het duivenhok terug, overtuigde zich dat het waterbakje gevuld was en dat er zich een goede voorraad maiskorrels in het voederbakje bevonden, terwijl de postduif rustig haar veren schoonmaakte. Toen keerde hij op zijn schreden terug en zei glimlachend:

— De duif maakt het goed. Nu ben ik tot uw dienst, mijnheer.

Twee agenten gingen het eerst de trap af, rugwaarts, teneinde de arrestant goed in het oog te kunnen houden. De New Yorkse agenten van politie hadden veel van Raffles gehoord en zij wisten wat hij waard was. Daarop volgde Raffles en de stoet werd gesloten door de brigadier en een andere agent, terwijl er een op de zolder achterbleef, om de twee arrestanten met de revolver in de vuist te bewaken, totdat de brigadier een paar collega's naar boven zou hebben gezonden om hen behulpzaam te zijn bij het overbrengen van de gevangenen.

Onder het lopen onderzocht Raffles zo goed als hij kon de boeien, die zijn polsen omsloten. Zij waren bijzonder stevig, dat zag hij aanstonds en verschillend van het Engels maaksel. Dat was jammer, want reeds eenmaal had Raffles zich, als het ware onder de ogen van de politiebeambten, die hem in een auto moesten vervoeren, van zijn boeien weten te bevrijden. Maar hier was de toestand anders, niet minder dan twaalf agenten zouden hem vergezellen; zij waren allen goed gewapend en zouden zeker niet aarzelen van die wapens gebruik te maken, wanneer hij trachtte te ontluchten.

— Eigenlijk spijt het mij een beetje voor Scotland Yard dat ik hier gevat moest worden, bromde Raffles voor zich heen. Maar, het laatste woord in deze zaak zal nog wel niet gesproken zijn.

Op het ogenblik dat zij het huis zouden verlaten, twee agenten hadden Raffles nu stevig bij de arm vast, wendde de Gentleman-Inbreker zich glimlachend naar de brigadier om en zei:

— Gij zijt zeker voornemens, mijn arrestatie dadelijk wereldkundig te maken?

— Wat had gij dan gedacht? vroeg de brigadier op grimmige toon. Ik geloof dat men te Londen heel verheugd zal zijn.

— Zonder enige twijfel. Niet te vergeten, dat er op mijn aanhouding een premie is gesteld van twee duizend pond sterling.

— Dat weet ik. Die komen mij eerlijk toe, mijn mannen krijgen er ook een deel van, ik geloof dat ik het verdiend heb.

— Wij zeggen dus dat gij mijn arrestatie dadelijk gaat publiceren, hernam Raffles bedaard. Dat is prachtig. Maar als ik u een goede raad mag geven, dan zou ik u willen voorstellen, die arrestatie van die twee schelmen voorlopig niet aan de grote klok te hangen.

De brigadier van politie zette grote ogen op en vroeg:

— En waarom niet, als ik vragen mag?

— Omdat zij mij op het spoor van de rest van de bende kunnen brengen.

— Wat kan het u van nut zijn? Gij denkt toch zeker niet, dat gij in staat zult zijn, ons nog verder behulpzaam te zijn bij de strijd tegen de bende?

— Daar ben ik integendeel vast van overtuigd, antwoordde Raffles kalm.

Hoofdstuk VI

WAT BRAND ONTDEKTE

Zodra Brand het huis van Yerkes aan de Fifth Avenue verlaten had en op straat stond, maakte hij de hond vast aan de lederen lijn, die hij bij zich had en liet daarop Busto vrij om te doen en te laten wat hij verkoos. Het dier snuffelde even op de stoep, liep met de kop naar de grond gebogen het tuinpad af en sloeg toen, zonder aarzelen, rechts af. En zo groot was zijn ijver, dat Brand hem van tijd tot tijd een vermaning moest toeroepen, daar de sterke hond hem bijna ten onderste boven trok.

Brand begreep dat hem een langdurige wandeling te wachten stond, maar hij kon toch onmogelijk een auto nemen en evenmin van zijn motorrijwiel gebruik maken. Hij was wel genoodzaakt om te lopen, teneinde Busto op diens speurtocht te kunnen volgen. Het duurde lang en het was vermoeiend, maar Brand was vast besloten vol te houden, totdat hij zijn doel bereikt zou hebben. Tweemaal aarzelde de hond in de volte en tweemaal was Brand genoodzaakt, het dier opnieuw lucht te geven aan de dreigbrief, welke die ochtend in het huis van de petroleumkoning bezorgd was. En telkens hervond de hond het spoor en zette onverdroten zijn tocht voort, nu en dan zacht grommend.

Brand had de deftige wijken reeds

lang achter de rug en Busto had hem in het hartje van de Italiaanse buurt gebracht, een volkswijk, die bijna uitsluitend door Italiaanse emigranten wordt bewoond, en een wijk, die bij de politie van de wereldstad in een zeer slechte reuk stond, bijna even slecht als die van het Chinese kwartier. De huizen waren hier verwaarloosd en bouwvallig, de straten nauw en morsig, ternauwernood geplaveid en met smalle trottoirs.

Brand voelde dat hij het einde van zijn tocht begon te naderen. Inderdaad, dit was wel de wijk, waar hij de knaap dacht te zullen vinden, die de brief was komen brengen.

Het was op dat ogenblik gelukkig tamelijk druk op straat en men sloeg niet veel acht op de jonge man met zijn slappe pet op en zijn grijs kostuum.

Tenslotte stond Busto stil voor de lage, wrakke deur van een donkere winkel, een zogenaamde secondhand-shop een soort uitdragerij, met slechts een kleine uitstalling, waarin achter het van vuil en stof bijna ondoorzichtig glas, voorwerpen van allerlei aard lagen, die echter dit met elkander gemeen hadden, dat zij oud, versleten en smerig waren. De hond maakte zich reeds gereed om zacht jankend tegen de deur te gaan opstaan, maar Brand trok het dier snel

met zich mee een zijstraat in, streelde het over de kop en zei zacht:

— Brave hond! Goed gedaan! Nu krijg je wat van de baas!

Hij keek om zich heen en zag een pub aan de overzijde van de smalle straat, een van die bars, waar men voor weinig geld een glas bier kan krijgen en dan van de toonbank kan nemen, waarin men trek heeft: hompjes kaas, plakken worst, olijven en andere lekkernij, zonder dat men er een cent méér voor behoeft te betalen. Hij ging er binnen, nam zelf een glas bier, vroeg wat water voor de hond, die zeer dorstig was en gaf hem een stuk worst, het welk het dier gretig opat. Daarop verliet hij onmiddellijk weer het wijnhuis en dacht er over na, wat hij thans zou doen.

Dat de jongen thuis hoorde in die uitdragerij, stond voor hem vast. De knaap zou natuurlijk ook kunnen zeggen, wie hem de brief ter hand had gesteld, maar het was de vraag, of hij dat wel zou doen, uit vrees voor wraak van de bende, of om een andere reden.

Was de petroleumkoning misschien op gesloten in dat sombere, donkere huis? Het was niet onmogelijk, maar Brand begreep wel dat het volkomen nutteloos zou zijn daar geheel alleen een onderzoek naar te willen instellen. Hij zou er hulp bij nodig hebben en hij besloot dan ook, zo gauw mogelijk Henderson, de herculisch gebouwde chauffeur, te telefoneren, teneinde met hem een poging te wagen, het geheim van die uitdragerswinkel te doorgronden.

In afwachting van de komst van Henderson, zou hij het huis bespieden, al begreep hij zelf wel dat het niet zonder gevaar zou zijn, want de lieden daar in de buurt hielpen elkaar steeds, wanneer de politie deze of gene misdadiger zocht. Brand zocht allereerst een postkantoor op, betaalde een dime, ging de telefooncel binnen en stelde zich in verbinding met Henderson, van wie hij wist dat hij op dat ogenblik te vinden was in een klein café, in een zijstraat van de First Avenue, de Vier-en-twintigste Straat. Hij verzocht hem onmiddellijk met de kleine snelle auto naar de Ita-

liaanse wijk te komen en de auto voorlopig neer te zetten in een garage, die tegenover het hulpkantoor was gelegen, in de Lexington Avenue. Vervolgens moest Henderson voor het postkantoor wachten, tot Brand bij hem kwam.

Daar er minstens een half uur zou verlopen, alvorens de reus ter plaatse kon zijn, besloot Brand aan zijn plan gevolg te geven en het huis, waar de jongen blijkbaar woonde, te bespieden. Hij keerde naar die morsige straat terug en vond na enig zoeken een kleine bar, waar hij binnentrad. Hij nam voor een van de twee ramen plaats, vanwaar hij nog juist de uitdragerij kon zien.

De waard, een kleine Italiaan, zwart als de nacht, keek hem een beetje wantrouwig aan en trachtte een praatje met hem aan te knopen, maar Brand had weinig lust in een gesprek en scheepste de nieuwsgierige waard spoedig af.

Hij dronk langzaam van zijn bier, stak een sigaret op en bleef voortdurend de secondhand shop aan de overzijde in het oog houden. Er gebeurde echter niet bijzonders en de tijd verstreek, zonder dat de jonge man gelegenheid had, zijn kennis betreffende de uitdragerij te vermeerderen.

Toen er ruim een half uur verstreken was, wilde hij niet langer wachten, maar betaalde, stond op en ging het wijnhuis uit. Hij ging naar de Vier-en-twintigste Straat terug en zag reeds in de verte de reusachtige gestalte van Henderson, die met de handen op de rug voor het hulpkantoor heen en weer liep. Ook Henderson had hem spoedig gezien en liep op hem toe.

— Iets bijzonders, mijnheer Brand?

— Ja, James. Busto heeft mij op het spoor gebracht van de straatjongen, die vanochtend een dreigbrief van de bende bij Miss Yerkes bezorgde. De hond kan zich onmogelijk vergissen en ik weet waar die jongen woont.

— En wat nu? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Wij moeten die knaap te pakken krijgen en trachten hem uit te horen.

— En als hij weigert iets te zeggen?

— Dan moeten wij nauwkeurig het

huis, waarin hij woont, doorzoeken.

— En als men ons dat tracht te belletten?

— Dan moet er op worden losgeslagen. Ik ben er zeker van dat daar de sleutel te vinden is van het geheim betreffende de verdwijning van mijnheer Yerkes.

— Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer Brand.

— Maar voor wij gaan, James, je hebt je post bij het huis aan de Fifth Avenue toch zeker niet verlaten?

— Geen seconde, mijnheer Brand.

— Dan heb je Lord Lister zeker het huis van Yerkes zien binnen gaan?

— Neen, mijnheer Brand, ik heb my-lord niet gezien.

— Niet gezien? herhaalde Brand ver-rast. Dat is vreemd, ik dacht dat hij wel aanstonds na de terugkeer van de postduif, naar Miss Maud zou zijn ge-gaan, zoals dan ook zijn voornemen was. Nu, hij zal er zijn redenen wel voor hebben, om dat bezoek uit te stellen. En kom nu mee.

— Ik volg u, mijnheer Brand.

— Staat je auto in de garage daar-ginds?

— Ja, mijnheer Brand, zoals u mij bevolen hadt.

— Op weg dan en denk er om dat niemand de winkel uit mag, zodra wij er binnen zijn.

De twee mannen begaven zich naar de straat, waarin de uitdragerij gelegen was en Busto volgde op de voet. Ter-wijl zij langzaam voorbij liepen, wierp Brand een blik door de stoffige ruit van de étalagekast. Er waren geen klanten te zien, maar achter de toonbank ont-waarde hij een vage gedaante.

Hij gaf Henderson een snelle wenk en vlug traden beiden binnen, door de hond gevolgd. Dadelijk ging er met luid geraas een alarmschel over, in beweging gebracht door het opengaan van de deur.

Op hetzelfde ogenblik schoof met 'n woeste snauw een grote hond te voor-schijn, die naast de toonbank had ge-legen en aan wiens halsband een zware ketting was bevestigd, die achter de toonbank scheen te verdwijnen en daar ergens moest zijn vastgemaakt.

Achter de toonbank stond een kleine man met een geel gezicht, borstelige wenkbrauwen en een zeer lange, grijze sik. Nog nooit had Brand iemand gezien die zo merkwaardig veel geleek op de portretten, die er van de Hertog van Alva bekend zijn. Hij was gekleed in een overjas, die hem veel te wijd was, en op zijn hoofd prijkte een soort ka-lotje. Hij liet in een grijns al zijn gele tanden zien en vroeg handenwrijvend:

— Waarmee kan ik de heren van dienst zijn?

Brand antwoordde niet dadelijk en liet zijn ogen in het rond waren, zorg dragend, dat hij buiten het bereik van de woeste waakhond bleef. Hij wilde juist antwoorden, toen er een kleine deur openging, terzijde van de toonbank en er een jongen verscheen met een sluw, bleek gelaat, waarop reeds nu al-lerlei slechte hartstochten te lezen wa-ren, en wiens verschijning voor Busto aanleiding was, een onderdrukt gebrom te laten horen, waarop de waakhond da-delijk antwoordde met een dreigende snauw, terwijl hij zich zover naar voren rekte, dat de lederen halsband dreigde te breken. De jongen had de deur ge-sloten, en keek met zijn gluiperige ogen beurtelings van Brand naar Henderson, waarna hij ze op de koopman richtte, en met schorre stem zei:

— Wat moeten die?

Het antwoord was verrassend. Het scherpe oog van Brand had zojuist een dunne elektrische draad gezien, die langs de korte zijwand van de toonbank liep en vervolgens door een gaatje in de vloer verdween. Dat snoertje was echter onder het bereik van de grote hond en Brand waagde het niet, er de hand naar uit te steken. Maar hij had iets bij zich dat voor zijn doel uitstekend geschikt was. Het was een korte karwats, en soort hondezweep, waarvan bijna nooit gebruik werd gemaakt en die aan het ene einde voorzien was van een korte, sterke haak. Vliegenvlug had Brand die haak om de elektrische draad ge-slagen, en korte ruk, de draad brak.

Woedend sloeg de waakhond zijn tan-den in de zweep, en verbrijzelde het har-de hout, maar het was te laat.

— Wel voor den duivel! schreeuwde het afzichtelijk mannetje achter de toonbank en zijn hand tastte vlug naar het uiteinde van de ketting, waaraan de hond vast zat.

De jongen liet een gemene vloek horen, en wilde snel door de lage deur verdwijnen, maar hij was een ogenblik te laat. Brand boog zich zover mogelijk over de toonbank heen, vatte de jongen bij de kraag, hield hem stevig vast en wipte hem toen over het zinken blad van de toonbank heen. De jongen tastte in zijn zak en het volgende ogenblik hield hij in zijn kleine vuist het gevest van een groot knipmes.

— Wel, wel, dat is een veel belovend knaapje, zei Brand en hij greep de gewapende arm en stiet zelf het dolkmes met zoveel kracht in de houten wand achter de toonbank, dat de punt daar enige centimeters in doordrong, en toen afbrak.

De jongen wrong zich in allerlei bochten, sloeg, schopte en beet als een ware duivel, en Brand was wel genoodzaakt hem met een rake stoot tegen de kaak tot rust te brengen.

Maar intussen had de Shylock achter de toonbank met een enkele handbeweging de ketting losgemaakt en met een woeste sprong wierp de waakhond zich op Henderson, die onder de schok wankelde, maar gelukkig zijn evenwicht niet verloor. Als de reus echter op dat ogenblik niet toevallig een beweging had gemaakt, dan zou de wolfshond hem zeker bij de keel hebben gegrepen. Nu sloten zijn kaken zich met een harde slag, als de stalen helften van een metaalschaar op elkaar en het dier moest opnieuw springen. Maar nu was Henderson gewaarschuwd. Voor het dier nog goed en wel de grond verlaten had, greep de reus het monster bij de nek en sloeg zijn kop met zoveel kracht tegen de rand van de zinken toonbank, dat de hond machteloos ineenzakte.

Met een gekrijs van dolle woede tastte het afschuwelijke mannetje naar zijn zak, maar reeds had Brand hem in de borst gegrepen en duwde hem rugge- lings over de toonbank.

— Binden en knevelen, James! beval hij kortaf.

Henderson verloor geen tijd. Onder zijn bereik lagen massa's halsdoeken, waarvan hij er een greep en deze de winkelier in de mond duwde. Een tweede doek sloot hem de lippen en met een stuk touw bond Henderson hem de handen op de rug.

Het gehele toneeltje had ternauwernood een paar minuten geduurd en het had zich zo snel afgespeeld, dat er op de drukke straat niets van was gezien of gehoord, en dat had « Santa Claus », zoals de bijnaam van de winkelier bleek te zijn, niet bedacht, toen hij de ruiten van zijn winkel zo smerig liet worden.

De knaap werd evenzo behandeld en vervolgens werden de twee stevig gebonden gevangenen ver van elkaar neergelegd, de een achter zijn toonbank, half onder de uitstalkast verborgen, de tweede in een vuil en vies woonvertrek, terzijde van de winkel en er van gescheiden door een schuifdeur.

Brand fluisterde Henderson daarop haastig toe:

— Misschien is Yerkes wel hier. Er was een elektrische draad achter de toonbank en het alarmsein zou waarschijnlijk het afgesproken teken geweest zijn, als die bandiet met zijn geitensik er gebruik van had kunnen maken. Laten wij nu eens gauw kijken waarheen die deur ons brengt.

Hij wees op de lage deur achter de toonbank en snel gingen de twee mannen er door en sloten ze achter zich. Het was nu zo stikdonker, dat Brand dadelijk zijn zaklantaarn moest ontgloeien, om iets te kunnen zien.

Het bleek nu dat zij zich bevonden aan het begin van een smalle gang, een achttal meters lang en aan het einde waarvan zich een houten trap bevond, die naar beneden voerde. Brand en Henderson bleven een ogenblik luisterend staan en liepen toen op de punten hunner voeten de trap af, die bleek te voeren naar een kleine kelder, waar het zelfs op klaarlichte dag pikdonker moest zijn, daar er van een vensteropening niets te zien viel. Brand liet zijn lantaarn in alle richtingen schijnen en

richtte de straal tenslotte op een dunne, rode geleidingsdraad, die langs het gewelf van de zoldering liep, om daar in een der wanden te verdwijnen. Maar er was hier in het geheel geen deur.

— En toch moet er een zijn, mompelde Brand voor zich heen. Die geleidingsdraad is er niet voor de grap aangebracht.

Hij bukte zich en begon zorgvuldig de vloer aan de voet van de muur te onderzoeken, waardoor de elektrische draad verdween. De vloer bestond uit tegels en toen Brand zijn oog vlak bij de grond hield, zag hij, dat één daarvan een weinig boven de andere uitstak. Met behulp van het sterke lemmet van zijn zakmes wipte hij de tegel uit de opening. In het midden van het vierkante gat was een soort stip zichtbaar. Brand drukte erop en dadelijk schoof met een zacht gerommel bijna de gehele wand van de kelder terzijde en een schijnbaar eindelooze gewelfde gang opende zich voor de beide mannen.

Zonder aarzelen gingen zij er binnen. Zij bevonden zich waarschijnlijk in een tunnel, die met bakstenen bemetseld was en zo hoog, dat zelfs Henderson er kon lopen, zonder zich noemenswaard te bukken, en bijna anderhalve meter breed. De gang liep in een volkomen rechte lijn. Bijna vijf minuten liepen de twee mannen ononderbroken voort, het geluid van hun schreden zoveel mogelijk dempend, totdat zij plotseling niet verder konden, doordat een blijkbaar zeer zware eikenhouten, met ijzer beslagen deur hun de weg versperde.

Brand richtte het schijnsel van de zaklantaarn op het slot en trachtte toen door het sleutelgat te kijken, hetgeen hem echter niet baatte, want hij zag volstrekt niets. Hij legde zijn oor tegen het sleutelgat en bleef een ogenblik in luisterende houding staan.

— Er is iemand hier achter. Ik hoor geregelde voetstappen van iemand, die heen en weer loopt, maar ik weet natuurlijk niet wie het is.

— Die deur zal wel op slot zijn?

— Dat spreekt vanzelf.

Juist op dat ogenblik liet zich op de deur aan de andere zijde een krassend

geluid horen. Het was alsof iemand met een of ander voorwerp over het hout heen en weer schraapte.

— Het moet Yerkes zijn! riep Brand half luid uit. Hij tracht zich te bevrijden.

De half gesmoorde uitroep moest aan de andere kant gehoord zijn, want dadelijk klonk een zware stem, die door het sleutelgat riep:

— Wie spreekt daar? Zijn het vrienden?

Brand bukte zich op zijn beurt en riep door het sleutelgat terug:

— Vrienden, mijnheer Yerkes. Heeft uw gevangenis nog een andere uitgang dan deze deur?

— Ja. Er is nog een tweede ijzeren deur, waardoor ik ben binnen gebracht. Ik tracht nu met een stuk van mijn ijzeren ledikant het hout van deze deur te vernielen.

— Laat dat maar, mijnheer Yerkes, wij hebben iets dat waarschijnlijk beter is, antwoordde Brand.

Hij zocht even in zijn zak en haalde er een kleine bos lopers uit. Hij moest er echter verscheidene proberen voor hij er een gevonden had, die de schoot van het slot deed terugspringen. Hij schoof de twee zware ijzeren grendels terug en de zware deur draaide langzaam op haar hengsels. Brand en Henderson keken in een vrij groot onderaards gewelf, verlicht door een electrisch lampje, dat aan de zoldering hing en met niets anders dan een ijzeren ledikant, een stoel en een tafel. Op de tafel stond een karaf water, naast een half leeggegeten bord, een tinnen kroes en een aangesneden brood. Yerkes had dadelijk zijn handen naar zijn redders uitgestoken en zei met trillende stem:

— Ik dank u, wie gij ook zijn moogt.

— Gij behoeft ons niet te danken, mijnheer Yerkes. Mijn lastgever zou juist hetzelfde hebben gedaan. Wij zijn vrienden van Raffles.

— De Hemel weet dat ik weinig aanleiding heb, om Raffles nu nog onder m'n vrienden te rekenen. Maar hij heeft mij opnieuw gered, al is het dan niet persoonlijk, breng hem mijn dank over.

Brand had de bevrijde gevangene bij de arm gevat en trok hem snel met zich mee. Zo snel zij konden liepen de drie mannen de lange gang weer ten einde, gingen door het gat in de kelderwand, bestegen de houten trap en stonden een ogenblik later in de winkel. Daar lagen de winkelier, de jongen en de hond nog in dezelfde toestand. Brand stond een ogenblik in beraad en zei toen:

— Het zou jammer zijn dit edele tweetal niet de onderscheiding te gunnen, die hun toekomt; ik zal even de politie telefoneren.

Hij nam het toestel dat op de toonbank stond van de haak en deelde de dichtsbijzijnde politiepost in het kort mee wat er gebeurd was. Drie minuten later werd het edele tweetal door de politie in ontvangst genomen...

Een uur daarna stopte een auto voor het fraaie huis van de petroleumkoning,

waaruit de bevrijde Yerkes stapte, reeds geheel hersteld van zijn gedwongen verblijf in de bedompte, onderaardse gevangenis, waarin hij de gehele nacht had moeten doorbrengen.

Ook Brand had de auto verlaten, daar hij zeer benieuwd was te vernemen wat Raffles intussen had gedaan. Maar hoe verwonderd was Brand toen hij uit de mond van Yerkes' dochter moest vernemen dat de Grote Onbekende in het geheel niet was komen opdagen.

Hij verliet het huis in grote ongerustheid en deelde, wat hij vernomen had, aan Henderson mede, die er evenmin iets van begreep. Het was toen ruim half twee in de namiddag en tien minuten later vernamen zij de oplossing op een even onverwachte als onheilspellende wijze. Speciaal een middageditie van de bladen bracht het bericht van de arrestatie van Raffles...

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk VII

VRIJ!

Een ogenblik stond Charles Brand als verpletterd. Het kwam zo onverwacht, dat hij enige minuten als versuft op het blad stond te staren, hetwelk hem de noodlottige tijding bracht.

Dat geschiedde in het kleine restaurant, waar Henderson en hij waren binnengetreten om eindelijk eens hun honger te gaan stillen, want het uur van de lunch was reeds lang voorbij. Wat Henderson betreft, hij zat met een krijt-wit gelaat en dicht opgegeklemde tanden onbeweeglijk voor zich uit te staren, terwijl zijn geweldige, gebalde vuist op het tafelblad rustte. Na enige ogenblikken kwam het hees over zijn lippen:

— Wat zullen wij doen, mijnheer Brand?

— Wij moeten alles in het werk stellen om mylord te bevrijden. Wij hebben in dit land gelukkig onze vliegmaschine ter beschikking, op vijf en twintig kilometers van hier en die ons dadelijk weer naar Londen terug kan brengen, zowel als onze duikboot.

— Waar bevindt zich mylord nu?

— Op het hoofdbureau van politie.

— Hoelang houden zij hem daar?

— Tot de eerste verhoren zijn afgelopen.

— Waarheen brengen zij hem dan?

— Allereerst naar het huis van bewaring. Het is een geluk dat wij de ligging

daarvan zeer goed kennen en ook de inrichting, wij zijn er al meer geweest, naar je je zult herinneren.

— Wanneer denkt gij dat hij daar zal zijn?

— Misschien vannacht nog. Dat hangt er van af of het verhoor de identiteit van mylord spoedig aan het licht brengt.

— Bestaat er geen kans om hem uit het hoofdbureau te redden? hernam Henderson na enige tijd. Ik kan u verzekeren, mijnheer Brand, dat ik op het ogenblik de kracht van tien man in mij voel.

— Kracht is hier helaas niet voldoende, James. Mylord wordt zeker voortreffelijk bewaakt en met geweld is niets te beginnen, in een gebouw, waar men letterlijk bij iedere stap over een agent van politie struikelt.

De beide mannen propten hun eten naar binnen en 'n kwartier lang werd er geen woord gesproken. Brand dacht intussen ingespannen na en toen met de kellner afgerekend was, sprong hij haastig op en zei:

— Ga nu mee, wij gaan daar eens in de buurt rondneuzen.

Zij verlieten het eethuis, stapten op een autobus, die in de richting van 't hoofdbureau van politie reed, een zeer groot en somber gebouw en wandelden er langzaam heen. Maar zij hadden het

nog niet bereikt of zij zagen in grote vaart een auto komen aanrijden, die zij onmiddellijk herkenden.

Het was een van de wagens van Yerkes. Achter het stuurwiel zat een nieuwe chauffeur, tamelijk bejaard reeds en met een betrouwbaar gezicht. De auto stopte voor het bureau van politie en tot hun grote verbazing zagen Brand en Henderson, dat Maud Yerkes er uit stapte, gevolgd door miss Jolleyby. Zij stonden zo dicht bij, dat zij duidelijk konden zien hoe bleek het gezichtje van het jonge meisje was.

Maud Yerkes was het grote gebouw binnen getreden, met miss Jolleyby aan haar zijde. Dadelijk trad er een agent van politie op haar toe, die haar vroeg wat zij wenste.

— Ik zou gaarne de hoofdcommissaris willen spreken.

— Over welke zaak, als ik u vragen mag?

— Over de zaak van John Raffles.

— Uw naam?

— Maud Yerkes.

— Dan denk ik wel dat de chef u dadelijk ontvangen zal. Wees zo goed mij te volgen.

Hij bracht de beide dames door een brede gang, verzocht hen aan het einde daarvan even te wachten, opende een zware eikenhouten deur, ging naar binnen en keerde bijna dadelijk terug.

— De hoofdcommissaris verwacht u, miss.

Hij hield de deur voor de beide dames open en Maud stond tegenover Garmont, de hoofdcommissaris. Diens griffier was onmiddellijk opgestaan, om de beide dames hoffelijk een stoel toe te schuiven. Garmont keek het jonge meisje een ogenblik aan en begon toen:

— Ik ben zeker niet ver mis, als ik vermoed, dat gij wilt komen getuigen tegen John Raffles, miss Yerkes?

— Dat ben ik volstrekt niet voornemens, mijnheer. Ik kom hier om mij borg te stellen voor die man en u te verzoeken hem onmiddellijk in vrijheid te stellen.

— Dat kan u toch geen ernst zijn, miss. Hem in vrijheid stellen? Ik mag er niet aan denken.

— Toch wel met borgstelling. Noem zelf de som. Ik... mijn vader wil honderdduizend, twee honderdduizend dollar storten, als het moet een half miljoen.

— Het spijt mij, miss, al wildet gij een millioen, ja zelfs tien millioen borgstelling betalen, ik zou mijn plicht verzuken, als ik deze gevangene op vrije voeten stelde. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat hij allereerst terecht moet staan voor de diefstal van honderd en twintig duizend dollar, ten nadele van uw vader gepleegd.

— Maar mijn vader trekt zijn aanklacht in, riep het jonge meisje uit.

— Dat helpt niet meer, miss. De aanklacht is ingediend, de diefstal is gepleegd, het recht moet zijn loop hebben.

Maud Yerkes had blijkbaar de grootste moeite haar aandoening meester te blijven. Toen vroeg zij, nauwelijks hoorbaar en zonder de ogen op te slaan:

— Zou ik hem een ogenblik mogen spreken?

— Een paar minuten, miss, en natuurlijk onder getuigen. Wanneer gij de gevangene geregeld wilt bezoeken, zal u daarvoor een formulier verstrekt worden. Gij behoeft dat slechts aan de brigadier te vertonen.

— Ik verzoek er u om, mijnheer, antwoordde Maud haastig.

Garmont trok een lade open, nam er een kaart uit, raadpleegde een register, vulde het formulier in en stak het Maud toe met de woorden:

— Deze kaart geeft u het recht om met de gevangene te spreken, tweemaal per dag, telkens gedurende vijf minuten. En dat is waarlijk alles wat ik voor u doen kan, miss, hoezeer het mij ook spijt. Ik begrijp natuurlijk, dat bij u en mijnheer uw vader de misdaden van die man moeten achterstaan bij de grote diensten, die hij u bewezen heeft.

— Aan ons? En aan de politie niet, mijnheer! riep Maud met stemverheffing uit.

— Dat zal niet worden vergeten, miss, dat verzeker ik u, antwoordde Garmont zacht, terwijl hij opstond, om aan te tonen, dat het gesprek als geëindigd

moest worden beschouwd.

De twee dames verlieten met een dankzegging het vertrek en de agent, die voor de deur op post stond, bracht hen naar de brigadier, die na naar de handtekening op de kaart gekeken te hebben, een zware sleutelbos oppakte en de beide dames naar een kaal vertrek bracht met twee deuren, tegenover elkaar gelegen en in twee helften gedeeld door een hek van armdikke, ijzeren staven, dat van de vloer tot de zoldering reikte. Hij had reeds zijn orders gegeven en nam nu zwijgend terzijde van het hek plaats, terwijl Maud zich, zeer bleek, op de smalle, houten bank liet vallen.

Er verlieten enkele ogenblikken, toen ging de deur in de andere helft van het vertrek open en Raffles trad binnen, door twee bewakers vergezeld, zwaar geboeid, maar vrolijk glimlachend. Niet zodra had Maud hem gezien, of 'n diepe blos steeg in haar wangen op en haar stem beefde, toen zij naar het hek ging, haar hand door de tralies stak en een van Raffles handen wilde drukken.

— Gij zult met geboeide handen vrede moeten nemen, miss, zei Raffles zacht. Maar wat is dat? Zie ik tranen in uw ogen? Ge bewijst mij te veel eer, miss. Het is minder erg dan gij denkt, heus.

— Ik... ik kwam hier... stamelde Maud. Ik wilde u zo gaarne moed inspreken, maar ik geloof...

— Gij gelooft dat het, alles wel beschouwd, niet nodig is, vulde Raffles de zin glimlachend aan. Zo is het ook inderdaad. Ik dank u voor uw belangstelling, die ik waardeer. Maar, het ware beter geweest, als gij deze stap niet gedaan hadt. Het is niet goed, als een jong meisje van uw rang en stand, een man als ik in mijn gevangenis bezoekt.

— Het kan mij niet schelen wat de mensen er van denken, riep Maud bijna woest, terwijl zij met een ruk het hoofd in de nek wierp. Gij hebt ons gered, uw vrienden hebben vader nog vandaag uit zijn gevangenis bevrijd, en gij zoudt mij moeten weggagen om mij te beletten naar u om te zien.

— Daaraan denk ik niet, miss, hernam Raffles levendig. Gij zijt goedhar-

tig, gij brengt een straaltje van de zon daarbuiten in mijn donkere cel. Gij brengt de frisheid van de lente met u mede, ik ben u dankbaar. Het doet iemand goed, naar uw heldere ogen te zien.

En toen trad de brigadier naar voren en zei, met het horloge in de hand:

— Het spijt mij, miss, de vijf minuten zijn om.

Nogmaals werd het handje door de tralies gestoken en Raffles voelde de druk van de trillende vingers. Hij zag zwijgend toe hoe Maud met gebogen hoofd heenging en werd dadelijk door de bewakers weggevoerd.

Maud en miss Jolleyby werden door de brigadier weer naar de vestibule gebracht en een ogenblik daarna stonden zij op straat.

Daar stonden Brand en Henderson nog altijd op dezelfde plaats. Zodra Brand het jonge meisje in de auto zag stappen zei hij haastig tot Henderson:

— Ik ga de auto na in een taxi! Wacht in die cafetaria daarginds, tot ik je heb opgebeld, al zou het twaalf uur in de nacht worden.

De reus knikte en Brand snelde weg. Hij haalde de auto in, die nauwelijks op gang was gekomen, wipte in een juist passerende taxi en reed er mede tot voor het huis van Yerkes. Zodra Maud uitstapte, was hij aan haar zijde.

— Neem mij niet kwalijk, miss, ik zou u gaarne een ogenblik willen spreken, zei de jonge man op dringende toon.

Een ogenblik was Maud verschrikt, maar toen herkende zij Brand en zei haastig:

— Ik ben tot uw dienst, wees zo goed mij te volgen.

Enkele ogenblikken later stond Brand tegenover Maud in het boudoir van het jonge meisje. En dadelijk begon Brand:

— Gij zult wel half vermoeden, miss, wat mij tot deze onbescheidenheid heeft gedwongen. Raffles zit gevangen, de man die mij boven alles ter wereld dierbaar is. Mijn metgezel en ik willen hem tot iedere prijs bevrijden. Wij hebben u het hoofdbureau zien binnengaan, waarschijnlijk in verband met zijn arrestatie. Ik wil welkomen oerlijk zijn,

ik kom hier om u het voorstel te doen hem te helpen redden.

Het jonge meisje deed een stap achteruit en drukte de hand op het hart.

— Het kan mij niet schelen wat men zal zeggen, ik wil u helpen om Raffles te redden. Zeg mij slechts wat ik doen kan.

— Gij behoeft u zelf volstrekt niet in gevaar te begeven, miss, zei Brand haastig. Hebt u met de gevangene mogen spreken?

— Ja.

— Dan heeft men u ook een kaart moeten verstrekken, dat u daar toegang geeft?

— Hier is zij.

— Ik dank u. Laat het eenvoudig voorkomen, alsof ik u dit stuk ontstolen heb, en niemand zal u verdenken van medeplichtigheid. Gij moogt hem tweemaal per dag bezoeken? Het kon niet mooier. Dan zal ik u nog één grote dienst moeten verzoeken. Wilt gij mij aan wat kleren van u helpen? Het allerliefst had ik de kleren, welke gij nu draagt. Wilt gij mij die geven?

— Wacht hier een ogenblik, wat ik u verzoeken mag, was alles wat Maud antwoordde.

Zij verliet het vertrek om ongeveer tien minuten later terug te keren in een andere japon en met een blauw linnen reistasje in de hand, hetwelk zij Brand toereikte met de woorden:

— Hierin zit het toilet, de mantel en de fluwelen baret, die ik zoeven gedragen heb.

— Ik dank u, miss. Gij hebt edel gehandeld en ik weet dat Raffles het nooit zal vergeten.

— Breng hem mijn groeten over, en zeg hem... Neen, laat het daar maar bij zei Maud zacht.

Zij zag hoe Brand haastig heenging, zij liet zich toen op de divan vallen en verborg het gelaat snikkend in de kussens. Brand intussen daalde haastig de trappen af, verliet het huis, ging een naburig cafetaria binnen, belde daar Henderson op en gaf hem haastig enige instructies.

De beide mannen zouden elkaar terugvinden in het landhuis aan de Grand

Central Parkway. Het was zeer gevaarlijk, want het was mogelijk dat het huis nog bewaakt werd, maar het moest er op gewaagd worden, want daar zou Brand in een verborgen schuilplaats pruiken en andere dingen vinden, welke hij voor zijn vermomming nodig had.

Gelukkig bleek spoedig dat zijn vrees ongegrond was, de politie had het blijkbaar niet nodig geacht, het huis te bewaken, nu zij Raffles in handen had. Terwijl hij bezig was zich te vermommen, kwam ook Henderson, die haastig alles bijeen zocht, wat er nodig zou kunnen zijn voor de ontvluchting van Raffles. De reus had de auto, welke Raffles een poos geleden tweedehands gekocht had, uit de garage gereden, en daarin werd nu alles overgebracht wat in de eerste plaats nodig zou zijn, maar ook de honderdtwintig duizend dollar aan goud en bankbiljetten, afkomstig uit de brandkast van David Yerkes.

Het was omstreeks half zes in de avond, toen Brand, voortreffelijk vermomd, met Henderson het landhuis verliet en in de auto stapte. De jonge man verliet de wagen op honderd passen afstand van het hoofdbureau van politie, Henderson reed langzaam door en parkeerde de auto op twintig passen van de hoofdingang naast het trottoir.

Het hart van Brand klopte luid, toen hij de hall betrad en de kaart toonde, die hem toegang moest verschaffen tot de spreekcel. De niets vermoedende brigadier ging het gewaande jonge meisje voor, na instructies te hebben gegeven voor de bewakers van Raffles en trad toen met de bezoekerster binnen.

Nauwelijks was de deur dichtgevalen, of Brand wierp met een machtige zwaai zijn arm en trof de man met zo'n kracht tegen de kaak dat hij ter aarde stortte. Onmiddellijk haalde Brand uit zijn handtas een uiterst fijn injectiespuitje, drukte het even in de handpalm van de man en trok hem toen haastig naar de stoel, die geheel terzijde van het hek stond. Hij zette er hem zodanig op neer, dat hij met zijn rug half naar het hek gewend zat, sloeg zijn benen over elkaar en legde zijn handen zo natuurlijk mogelijk op de knieën. En daar

zat de brigadier, stijf als een pilaar, volkomen bewusteloos, met zijn bos sleutels op zijn buik.

Nauwelijks was dit geschied, of de deur aan de andere kant ging open en Raffles trad binnen, vergezeld door de beide bewakers, die daar aan de andere kant van het hek een diepbedroefd meisje zagen staan, met haar zakdoek voor de ogen. Brand was dadelijk op het hek togetreden en onder de zakdoek duwde hij Raffles behendig het fijne injectiespuitje met de bedwelmende stof in de handen, waarvan hij de bliksemsnelle uitwerking zoeven op de cipier had kunnen waarnemen.

Raffles was er de man niet naar om te treuzelen, want hij had slechts vier minuten over. Hij wendde zich snel naar een van de cipers om, de vlijmscherpe punt van het spuitje drong in de rug van diens blote hand en als een blok viel de man ter aarde. De ander slaakte een doffe kreet en wilde zijn revolver

trekken, maar een hevige vuistslag deed hem ter aarde rollen en het spuitje deed opnieuw zijn werk.

— Kom hier, dan maak ik je boeien los, fluisterde Brand.

Door het hek heen maakte hij snel met een looper het slot van de boeien los. Raffles schudde ze af, trok de langste cipier snel zijn uniformjas uit, schoot die zelf aan, knoopte haar dicht, gespte de gele riem met de revolver om, drukte zich de pet op het hoofd en was gereed om te vertrekken.

— Ik wacht je met de auto, links van de uitgang, fluisterde Brand, of nog beter, kom in de gang dadelijk bij mij.

Tegelijkertijd verlieten zij de cel en op de gang ontmoetten zij elkander.

Raffles deed alsof hij het meisje begeleidde naar de uitgang en eenmaal buiten gekomen, renden zij als hazen naar de auto, waarvan Henderson de motor op gang had gehouden, sprongen erin en verdwenen, de vrijheid tegemoet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een drama in de bergen

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

SINDS 3 JANUARI 1954

ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.